

Η ΧΥΝΑΪΝΑ

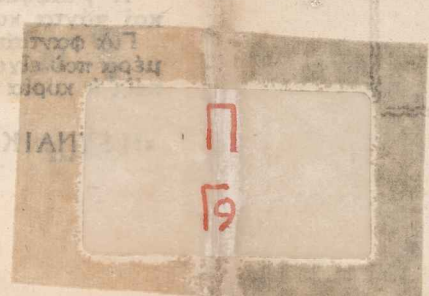

Κομψή ζακέτα από δέρμα μπέζ, γανιρισμένη με χονδρές πικύρ. Ζώνη από μπόξ μαρρόν.

ΑΘΗΝΑΙ, 2 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1938
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 102-ΤΙΜΗ ΔΡ. 3

Η ΧΥΝΑΪΝΑ

Βάλτε ένδοξοισαυρό στις πράξεις σας...

... Σέ περιμένει τό σπίτι! Τό σπίτι πού έκανε την φθινοποριάτικη τουαλέττα του. "Εντ-σα έγω ή ίδια την πολυθρόνα σου. "Εβαλα τις κουρτίνες, φρέσκακα τά έπιπλα, κέρωσα τό πάτωμα. Νοιάστηκα γιά τη θερμάστρα πού πλάι της θά καθόμαστε οί δυό μας μόνοι. "Εφτιαξα μία βελούδινη ρομ-

πα του σπιτιού. Καί τώρα σέ περιμένα. Με καρδιά τρυφερή, σοβαρή, ώρμασμένη από τόν χρόνο... "Ημουν λυπημένη τις τελευταίες αυτές μέρες πού σκεπτόμουνα γιά μάς. Μην άνησυχείς, όμως. "Η νοσταλγία αυτή ήταν δημιουργική. "Ηο-θε στην ώρα της καθώς ξεφύλ-λιζα, τό σημειωματάριο τών

τριών τελευταίων έτών. Κάθε γραμμένη σελιούλα ήταν γεμάτη από ραντεβού, υποχρεώ-σεις : γεύματα, δεξιώσεις, θέα-τρα, κονσέρτα, κινηματογρά-φοι... Καμιά βραδιά άδεια... Τί έμεινε ; "Η άνάμνησι της κούρασμένης σου μορφής, κα-θώς γυρίζεις από την δουλειά σου γιά νά ντυθής στο λεπτό

του από τά χέρια μου και έ-μεινα σκεπτική. "Εξώ ένας φθι-νοπωριάτικος άέρας μετακι-νούσε τά σύννεφα και ξερρίζω-νε τά φύλλα. Μ' έπιασε ρίγος "Ηταν από τό κρύο; "Η γιατί άφήρεσα από την ζωή μας τρι-ών χρόνων ευτυχία; Ουμμήθηκα μία φράσι πού διαβάσαμε κά-ποτε μαζί : «Ο έρωτας του και λοκαριού καλά, μά ό έρωας πού τον θυμωρρίζονται δυό ύπάρ-ξεις... "Όταν νοιώση τί σημα-σία έχει γιά τόν άντρα ή ήσυ-χη βραδυά στο σπίτι, χωρίς ξέ-νους, χωρίς τηλεφωνήματα, χω-ρίς ραντεβού, μέ συντροφιά τίς στοργής, τό ζεστό περιβάλλον του σπιτιού, την ελευθερία της οικειότητας...

"Απ' εδώ και μπρός τόν πε-ρισσότερο καιρό θά τόν κρατώ γιά μάς. Θά καθόμαστε γλυκά και θά μιλάμε γιά τά δικά μας. "Εχω τόσα νά σοβ πώ... "Εχω τόσα νά σοβ μάθω ! "Από τόν καιρό πού άρραβωνιαστήκαμε έχομε νά ζήσωμε έτσι... Σέ πε-ριμένα, έρωτά μου, σέ περιμέ-νω τό συγυρισμένο σπίτι μας πού πήρε τό άρωμα του φθινο-πώρου... ΜΑΡΣΕΛΛ ΩΚΛΑΙΡ

ΤΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΟ ΤΗΣ ΝΤΑΙΖΗΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Χαμένα όνειρα

Δέν εινε μονάχα οί καιροί πού κοιμού-ται τόν αιδινό τους ύπνο ήσυχα και γλυκά και πού άναπολούμε συχνά στη μνήμη μας. "Υπάρχουν όνειρα και άγάπες πού πεθαί-νουν και πού δέν θά ξαναβρούνε πιά.

"Ας τούς άφιερώσωμε λίγες στιγμές άπ' τη σκέψι μας στο τέλος του δευτέρου κα-λοκαιριού, πού προπορεύει τις γκριζές και παγερές ήμέρες του χειμώνα και πού τε-λειώνει πριν άπ' τη μεγάλη γιορτή τών Τα-ξιαρχών. Μία στο σύννεφο της πυκνής ομί-χλης, μαζί μέ τις σταγόνες της ψιλής βρο-χής, πού ραίνει τις αώλες και ποτίζει τά τε-λευταία λουλούδια του χρυσού φθινοπώρου, άς χιώσωμε και έμεις ένα δάκρυ.

Γεννηθήκανε την άνοιξη, αυτές οί άγάπες, από ένα μπουκέτο βιολέττες και κρίνα πού μάς πρόσφερε ένα άγαπημένο χέρι πού έ-σφιξε τό δικό μας μέ τρυφερότητα, ή τό κα-λοκαίρι από ένα τριαντάφυλλο, συνοδευμένο μ' ένα φιλι από χείλια πού άγαπούσαμε.

Τό χέρι τραβήχτηκε, τά χείλια χαϊδέφα-νε ένα άλλο μάγουλο και ή εύπιστη έρωτευ-μένη γυναίκα ή κορίτσι, πού ήλπισε, πού πί-στεψε στους όρκους της αιώνιας άγάπης, έ-μεινε όλομόνχα, μέ συντροφιά τά θαυμα-σιά της όνειρα...

— Ψευτρες βιολέττες, άπατηλά κρίνα, τριαντάφυλλα όλο υποκρισία και ψευτιά!!

ΤΟ ΦΥΛΛΟ ΑΥΤΟ ΤΗΣ
"ΓΥΝΑΙΚΑΣ",
ΕΙΝΑΙ ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟ ΣΤΗ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ
ΧΑΡΙ

Σελις 2

Ο έρωας του φθινοπώρου ...

ΤΗΣ ΜΑΡΣΕΛΛ ΩΚΛΑΙΡ

και νά ξαναφύγης μαζί μου... "Η ήχώ της βαρείας φωνής σου όταν μ' έπαιρνες τρυφερά από τό χέρι και μούλεγες : «"Ελα νά περπατήσωμε λίγο οί δυό μας... θέλεις;». Προσπαθούσες ν' άστειευθής : «Λοιπόν, τί κά-νετε, κυρία μου; "Εχω νά σάς δώ αιώνες...».

Τώρα σέ καταλαβαίνα, άγά-πη μου. Μ' έβλεπες συνεπαρμέ-νη από την κοσμική ζωή, από την άνάγκη πού αισθάνεται μία νέα γυναίκα νά λάμπη από ώ-μορφιά και κοκετταρία μέσα σέ περιλαμπρα σαλόνια. Πο-νούσες λίγο... Θά μέ προτιμού-σες λιγώτερο κοσμική, ώς τό-σο... "Ησουν καλός. Σκέφθηκες ...«ή νεότητά». Καί μ' άφησες νά ζώ όπως θέλω... Με συνό-δευσες μέ τό χαμόγελο τό γλυ-κό στά χείλη στην δίνη όπου σέ έσερνα... Κάποτε μού χάριζες βιβλία, δίσκους, λέγοντάς μου: «Γιά τις βραδυές της ήσυχης στο σπίτι...». Καί όμως οί βρα-δυές αυτές δέν έφταναν ποτέ. Τις διέκοπτε ένα τηλεφώνημα της παρέας μας πού γελούσε και μάς προσκαλούσε ή πού κατέφθανε στο σπίτι... "Ημουν περήφανη πού τό σπίτι μας τόν άρεσε και τούς τραβούσε κι' έσύ μούλεγες : «Πόσο ξέ-ρεις νά δέχεσαι...». Κι' όμως έ-κρυβες βαθειά μία πικρία σου. Δυό, τρία χρόνια, πέρασαν έ-τσι...

"Επτεςαν τά σημειωματάριο

μου από τά χέρια μου και έ-μεινα σκεπτική. "Εξώ ένας φθι-νοπωριάτικος άέρας μετακι-νούσε τά σύννεφα και ξερρίζω-νε τά φύλλα. Μ' έπιασε ρίγος "Ηταν από τό κρύο; "Η γιατί άφήρεσα από την ζωή μας τρι-ών χρόνων ευτυχία; Ουμμήθηκα μία φράσι πού διαβάσαμε κά-ποτε μαζί : «Ο έρωτας του και λοκαριού καλά, μά ό έρωας πού τον θυμωρρίζονται δυό ύπάρ-ξεις... "Όταν νοιώση τί σημα-σία έχει γιά τόν άντρα ή ήσυ-χη βραδυά στο σπίτι, χωρίς ξέ-νους, χωρίς τηλεφωνήματα, χω-ρίς ραντεβού, μέ συντροφιά τίς στοργής, τό ζεστό περιβάλλον του σπιτιού, την ελευθερία της οικειότητας...

"Απ' εδώ και μπρός τόν πε-ρισσότερο καιρό θά τόν κρατώ γιά μάς. Θά καθόμαστε γλυκά και θά μιλάμε γιά τά δικά μας. "Εχω τόσα νά σοβ πώ... "Εχω τόσα νά σοβ μάθω ! "Από τόν καιρό πού άρραβωνιαστήκαμε έχομε νά ζήσωμε έτσι... Σέ πε-ριμένα, έρωτά μου, σέ περιμέ-νω τό συγυρισμένο σπίτι μας πού πήρε τό άρωμα του φθινο-πώρου...

ΜΑΡΣΕΛΛ ΩΚΛΑΙΡ

Εφαψία

Οί καιροί εινε δόκοιλοι. Καί έπειδή υπάρχουν άνθρωποι πού δέν διαδέχουν ούτε πολλόν χρόνον, ούτε πολλά χρήματα διά τόν κινηματογράφον, έγιναν είν όλας σχεδόν τας μεγάλας πόλεις της Εύρώπης—έπομένως και κά καταβάλλεται προσπάθεια νά εινε όσον το δυνατόν περισσότερον ποικίλοι: νά έχη έπικρατα γεγονότα, κομωδίας, μίκυ-μους κ.λ.π., συνάμα δέ νά εινε και φθινο-

"Η μέθοδος αυτή ηρόνωσης μίαν έλλην την μέθοδον των έφαψιών—διά νά θυμηθώ τόν όρον πού έγράφετο πρό μερικών δεκαε-τηρίδων, χρησιμοποιηθείς τό πρώτον—άν δέν κάμνω λάθος—από τόν Βλάσην Γαβριηλίδην.

"Εφαψία εινε εκείνος πού επιδιώκει νά έφα-πτεται, νά τριβεται, δηλαδή, εις τις γυναί-κες: "Ο κινηματογράφος μέ τό σύνητο πρό-γραμμα, όπου δέν γίνεται διάλου διάλειμμα, εύνοει την δράσιν του. "Η αθούσα εινε διαρκ-ώς βυθισμένη στο σκοτάδι, όχι πάντως τό-σον, ώστε νά μή διακρίνη ό έφαψίς τας ση-μεία όπου κάθονται γυναίκες μόνες. Μόλις άδειάση ένα κάθισμα δίπλα των σπείδει νά τό καταλάβη, και ν' άρχιση τό έργον του, δηλαδή, την έφαψιν του. "Υπάρχει βέβαια μία μερίς γυναικών πού τά δέχεται και τά θέλει αυτά. "Αλλά αυτοί το έίδους οί γυναίκες δέν πηγαίνουν εις τόν κινηματο-γράφον μέ τό σύνητον πρόγραμμα, ούτε πηγαίνουν μόνα. "Επομένως ή δράσις του έφαψίου στρέφεται έναντιόν των κυριών και των κοριτσιών πού δέχ έχουν καμμίαν όρε-ξιν και κομμίαν διάθεσιν νά δεχθούν τας έ-παψας του.

Πώς αντιπρουν οι δεχόμενοι τας έπιθέ-σεις αυτάς; Μά κανένα μπάτσο κάποτε, μέ κανένα άγριοκύνταγμα ως επί τό πλείστον. Καί εις τας δυό αυτάς περιπτώσεις ό έφα-

ψίας σηκώνεται και φεύγει σάν βρεμμένη γάτα. "Υπάρχουν όμως και μερικές γυναί-κες έντροπαλές πού φοβούνται τό σκάνδα-λον και παρ' όλην την δυσφορίαν και την ά-γανάκτησιν των δέν τολμούν νά πούν μία λέξη ή νά δώσουν ένα μπάτσο ή μία κλωτσιά και καταβάλλεται υποκείμενον. Αυτές έχουν ά-σφαλώς άδικον και ούτε εινε δυνατόν νά γή-νη αυτό πού συνήθως ζητούν: νά όργανωθή ειδική υπηρεσία από ταξίτες ή άστυνομί-κούς ή όποια νά παρακολουθή τά ύποκει-μένα περι τών όποιων πρόκειται. Την προ-στασίαν του έαυτού του πρέπει νά την άνα-λαβώνη ό καθένας μόνος του.

"Ημπορεί ή κυρία πού ένοχλείται νά κα-λέση τόν άστυφύλακα ή τόν ταξίτην, αλλά καθώς φαίνεται δέν παρίσταται άνάγκη νά καταφύγη εις τά άκρα. "Αρκεί ένα άγριο βλέμμα, άρκεί ένας λόγος διά νά τραπή ό έφαψίς εις φυγήν.

Καί έπειδή, από δυό άκούω, φαίνεται ότι τό κακόν έχει παραινέιν, καλόν εινε ν' άρχί-σουν οί γυναίκες πού ένοχλούνται νά έφαρ-μύζουν τά μέσα της αντίδράσεως. Οί έφα-ψίς δέν εινε μόνον χυδαίοι, εινε και θρα-σύδειλοι, πράγμα φυσικόν, άφού αναπτύσ-σουν την δράσιν των εις τό σκοτάδι και φαί-νονται νά βροβούντα τό φως. Κά ένα θρα-σύδειλον ήμπορεί νά τόν βάλη στην θέσι του και μία γυναίκα.

Β. ΒΕΚΙΑΡΕΛΗΣ

«ΓΥΝΑΙΚΑ»
ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ 8,
Τηλέφ. 30.461.
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ : Ρήγα Παλαιού 4.
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΡΙΑ
ΕΛΕΝΗ ΣΦΙΝΔΑΙΟΥ
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 3.

«Η ΓΥΝΑΙΚΑ»

Δαίμονες και άγγελοι

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΟΦΙΑΣ Κ. ΣΠΑΝΟΥΔΗ

Τί ειναι ή γυναίκα; Ειναι «ή υψηλή, ή ούράνια θεότης» του ποιητή τών «Ιδεωδών», ή ειναι μία ψυχή — διαβατήριον προς τη χώρα πάσης διαστροφής, και πάσης άκολασίας; Αυτή τη συγκριτική σκέψι έκανα προ-χθές, βλέποντας την παράστασι του «Βασιλέως ήλρ» στο Βασι-λικό θέατρο. Οί δυό κόρες του ήλρ, ή Γονερίλη και ή Ρεγάνη, κρούβουν πίσω από τη βασιλική όμορφιά τους και τό μεγαλειό τους την είδεχθισμένο σατανι-κή ψυχή. "Η τρίτη, ή γλυκειά Κορντέλια, ειναι ένας άγγελος καλωσύνης και αὐτοθυσίας. "Ακούοντας τά δολερά τους λό-για και βλέποντας την άθάνα μορφή της Κορντέλιας, αντιμέ-τωπη τόσης στογυρής κακίας, άναπολούσα τους στίχους ενός άλλου μεγάλου ποιητή, του Μπάκον, πού παρουσιάζει άν-τιμέτωπες δυό γυναίκες :

Στης μιάς την ψυχή οί δαίμονες γε-λοῦσαν
Τό γέλιο του χαρκαμού και του
(θεϊμύου).
Στης άλλης, ένας γλυκός άγγελος θεη-
(νούσε).

"Ενας γλυκός άγγελος θρη-νούσε στην όψι και στη μορφή της Κορντέλιας της παραγνο-μιώμενης. Μέ την άναπαύστασι τών τριών αυτών γυναικεύων χαρακτηρίσαν ό Σαίξπηρ προαγματοποιεί μέ τό δαιμόνιο της δικής του μεγαλοφυίας τό μεγαλειό των αντιθέσεων και τις ψυχικές συγκρούσεις πού παρουσιάζουν όλα τά έργα τών άθανάτων δραματικών, ά-πό τόν Αίσχυλο ως τόν "ίφην. Οί μοιραίες γυναίκες της Ιστο-ρίας και τών θρύλων, οί δαι-μόνες πάσης καταστροφής, σάν τη Δαλιδά, την "Ηροδία, τη Σαλώμη, την Κούντην, την Κλεοπάτρα, τη Σεμίραμ, τη Θεοδώρα, τη βασίλισσα του Σαββ, άποτελούν λεγεώνες ό-λόκληρες. "Ενθ οί γυναίκες μέ την τρυφερή κι' ευαίσθητη ψυ-χή πού λάμπουν μέ τό μελιγρό φώς τους μέσα στους βουρκω-μένους ούρανοους της Τέχνης, ειναι σπανιότατες. Μπορούμε όμως νά χαρακτηρίσωμε τη Γονερίλη και τη Ρεγάνη ως «μοιραίες» γυναίκες. "Ετσι φαίνεται πώς τό θέλησε ό Σαίξπηρ, άν και τά διαγράμ-ματα τών μορφών τους χάνον-ται έμπρός στη γιγαντία μορ-φή του βασιλέως ήλρ, πού συν-τρίβει μέ τό τραγικό μεγαλειό της την πτοημένη ψυχή του θεα-τή. "Η Γονερίλη και ή Ρεγάνη ειναι δυό γεννήματα του Σα-τανά, πού σπείρουν την κατα-στροφή ή κάθε μία σ' όλη τη γύρω της άκτίνη. Σόμαχοι πιστοί στην πλεονεία και στο διαγωγμό του πατέρα τους, γί-νονται θανάσιμες έχθρες όταν φανερωθή μπροστά τους ό μοι-ραϊός άνδρας. "Η αντίζηλια τις

τυφλώνει και τις οδηγεί στο έγκλημα. "Η κακία και τό έγ-ποητή τών «Ιδεωδών», ή ειναι μία ψυχή — διαβατήριον προς τη χώρα πάσης διαστροφής, και πάσης άκολασίας; Αυτή τη συγκριτική σκέψι έκανα προ-χθές, βλέποντας την παράστασι του «Βασιλέως ήλρ» στο Βασι-λικό θέατρο. Οί δυό κόρες του ήλρ, ή Γονερίλη και ή Ρεγάνη, κρούβουν πίσω από τη βασιλική όμορφιά τους και τό μεγαλειό τους την είδεχθισμένο σατανι-κή ψυχή. "Η τρίτη, ή γλυκειά Κορντέλια, ειναι ένας άγγελος καλωσύνης και αὐτοθυσίας. "Ακούοντας τά δολερά τους λό-για και βλέποντας την άθάνα μορφή της Κορντέλιας, αντιμέ-τωπη τόσης στογυρής κακίας, άναπολούσα τους στίχους ενός άλλου μεγάλου ποιητή, του Μπάκον, πού παρουσιάζει άν-τιμέτωπες δυό γυναίκες :

"Η μαρτυρική γυ-ναίκα μένει χωρίς χέρια, ακρωτηρια-σμένη από τούς όμους... Μόλις σώ-ζεται από τόν θά-νατο. Κι' όταν ή μικρή της Μπεά-τα, τό παιδί της της, ή μόνη της παρηγοριά, έρχε-ται νά την ιδή, ή τραγική μητέρα δέν έχει πλέον χέ-ρια γιά νά τη άγ-καλιάσει... "Ο άν-δρας της όμως την άφίνει γιά πάντα και ζή μέ την Τζοκόντα, πού ένσαρκώνει αυτή όλες του τις έμ-πνεύσεις. Αυτή τη λύσι βρίσκει ό Ντ' Αννουντσιο γιά νά προκαλέση τόν «έ-λεον» της άρχαίας τραγωδίας και νά π ρ α γ μ α τ ο π ο ι ή σ η την «ψυχική κά-θαρσι» του "Αρι-στοτέλους.

"Αλλά και ό ζωγράφος της πα-ρακμής, όλοι οί έ-μ π ρ ε σ ο ι ο ν ι σ τ α ι της Γαλλικής scho-λής, και οί περι-φημοί «σέπτεσιλίστ» της Γερμανίας, τις γυναίκες—δαι-μόνες επίηχτούν ν' άπαθανά-τουν στους περισσότερους πί-νακες πού τούς δόξασαν. Στις μεγάλες πινακοθήκες του Βε-ρολίνου και του Μοναχού, κον-τά στη θαυμαστή «Αντιγόνη» της Κάουλμπα, πού ύψάνεται όλόγυνη, άστραφτερή στην

"Η Φιλέρα του Τισσιανού

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΠΟΙΗΤΡΙΕΣ

ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

ΤΗΣ ΑΝΤΑΣ ΝΕΓΚΡΙ

"Όταν στ' άστέρια μέσα τά φερά της
άπλώνει ή νύχτα όλουθε άπαλή,
άκούς μέσ' στον αέρα νά πλανιέται
παθιαστική παράκλησι δειλή...

Μέσ' στα μικρά κεφάλια, πού ήσυχάζου
στο καθαρό προσκέφαλό γυρνά
περιούν μέσ' στης νυχτιάς τά μαύρα σκέτη,
σάν όνειρο τά χάσις φτεροτά...

Στη γή γυριμένα χάμω μέσ' στον ύπνο
τά ρόδα όνειροδόντα γλυκά,
δροσιάν έρωτοπάσιση και γάμου
μέ πεταλούδα μέ φτερά χρυσά...

"Ενθ μέ της Ιτιάς παίζει τά φύλλα
μία παιγνιδιάρη άχτέα φεγγαριού,
κι' ό πέπλος της ό άομμένος τρεμφοβέιν
στά βάσι τά κρυφά του "Ακασού...

Καί λάμπουν μέσ' στο έρωτα τόν πόνο
δειλά τ' άστέρια μαγεμένα,
ένθ άναστεναγμό θεϊόν υψώνουν
παιδις και λούλουδα ένοχμένα...
(Μεταφρ. Κ. Καρυωτάς)

ΠΟΤΕ ΣΤΑΜΑΤΗΜΕΝΟΣ...

ΤΗΣ ΛΙΑΣ ΙΑΚΩΒΙΔΗ - ΠΑΤΡΙΚΟΥ

Κι' άν φεύγεις τώρα και μακριά πάντα έφευγες,
(δέν ήσουν ποτέ ό σταματημένος.
"Η άνάπαση δέ σέ ήφερε, στην ήσυχια παράενας,
στους ρεμβασμούς ό άνώριστος, και στη γαλήνη
(ό έλπος.

"Αν έφηνες νά κοιμηθής, κι' ό ύπνος σου και τά όνειρα
βοριάς και τρικυμιά.
Κι' όπου έστεκες κι' όπου έβλεπες, σ' ένα καράφι
άρμενες στον κλάδωνα του Είρηνηκού, στο πέλαγο
(του "Αρπια.

Στά πεζορόδια τά στρατά δέν πήγαινε, γιά δρόμους
κάτου άπ' τούς Ισκιους ίσους
στά έξοικα, στα δύσβατα, στ' άλαργινά ξεχειλίζεις
και στης άγάπης την όρη και στην όρη τού μίους.
Σούλεγε «κάσις» ή καρδιά, σ' άρπάζε και σέ τινάζε
ώλόρθε ή φαντασία

μέ τά φτερά σέ τράβας, πριν φύγεις μέ τά πόδια σου
στον όνειρον την "Ανατολή, στον μύθο την "Ασία.
"Ομορφος και προσκυνητής τ' άγιου Βασιού, στον
(έρωτα

την πλατή νά κηρύττεις,
όμορφος και τόν πόδο σου μέσα σου νά κλειδώνης
μα πού όμορφος και τό σπιτιό άπαρηγής άλήτης.
(Από τά «Σαρόντα Τραγούδια»)

άν ήρωικό σύμβολο της άφο-
σίως και της αὐτοθυσίας,
άθάνατο μέσα στους αιώνες
της Τέχνης, θαμάζουν όλοι μέ
περισσότερη άκόμα προσήλωσι
την περίφημη "Εύα του Θράντι
Στουκ. Ειναι ή αιώνια εικόνα
ήδονικά την άμαρτωλή όμορ-
φιά, φωτίζει μέ πράσινες άνα-
λαμπές τη σάρκα της, τά ξαν-
θά μαλλιά της τά μάτια τά
δολερά τ' άσύνκριτα μάτια
της κολασμένης γυναίκας. "Η
εικόνα αυτή προκαλεί μίαν ά-
νατριχιαστική έντύπωση, πού
συγκλονίζει την ψυχή.

"Ες τού υποβλητική στη βα-
θύτερη συμβολική σημασία της
ειναι ή «Σοφία» του ίδιου με-
γάλου ζωγράφου. "Ενας με-
σοιτης βρίσκεται γονατισμέ-
νος με έκαται μπρός στο θεο-
εικόνα άγαλμα της Σοφίας.
Μά τό άγαλμα αυτό ειναι μία
ζωντανή γυναίκα πού τόν άγ-
καλιάζει. Κι' ένθ ό νέος πίνει
μέ άπληστο πάθος από τά χεί-
λη της τό θάνατο ούλι της ή-
δονής, ή Σοφία, καθώς τόν
κρατά σφιχτά άγκαλιασμένο
μέ τά λεονταρίσια χέρια της,
ξεσχίζει άγρια μέ τά νύχια της
τη σάρκα του τη ματωμένη.

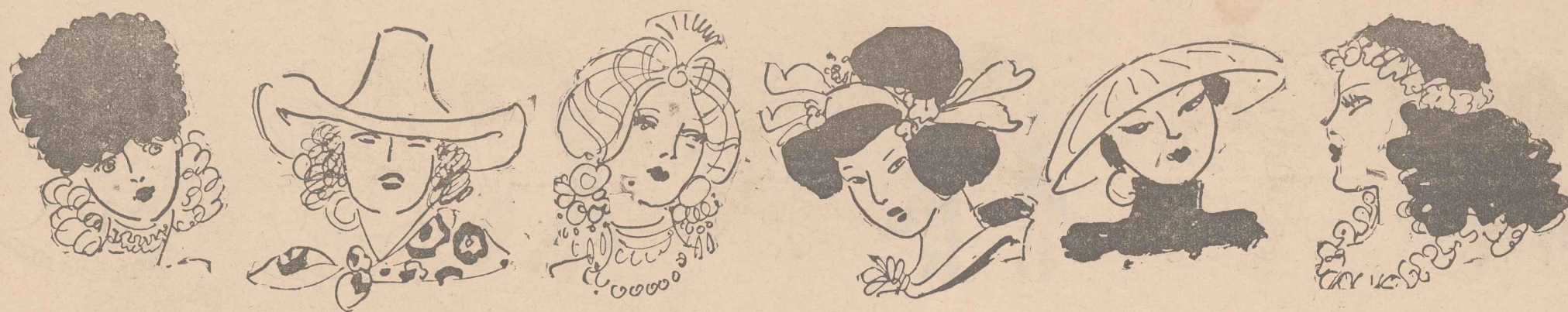
"Η "Εύα και ή «Σοφία» είν-
αι ό έθιαμβος της γυναικας—
δαίμονος άποκρυσταλλωμένος
σε δυό μεγαλόπνευστα πραγ-
ματικά έργα. "Εμπρός σ' αυτά,
σταματούν όρες όλόκληρες οί
πτοημένοι θεαταί, πού άντιπα-
ρέχονται άσυγκίνητοι δια έρ-
γα δοξάζουν τις γυναίκες—άγ-
γέλους.

ΣΟΦΙΑ Κ. ΣΠΑΝΟΥΔΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟ-

Σελις 3.1. Τροπ 2

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΑΡΙΘ. 38776

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΩΡΑΙΑ ΕΙΝΑΙ ΟΜΩΣ ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΗ!..

Νέα μου φίλη, σάς άκούω νά πα-
ραπονιέστε : «Είμαι όραιο, κι όμως
συμβαίνει νά βρίσκωμαι μέ γυναι-
κες λιγώτερο όραιοες από μένα και
νά συγκεντρώνουν αυτές τόν θαυμα-
σμό τών άνδρών».

Δέν είναι περίεργο. Αυτές οι γυ-
ναίκες μπορεί νά μήν είναι όραιοες,
είναι όμως χαριτωμένες. Έχουν πά-
νω τους κάτι γοητευτικό, λεπτό, ρα-
φιναρισμένο, που τις κάνει προτιμώ-
τερες από κάθε κλασσικά όραιο γυ-
ναίκα... Έσείς είσθε λιγώτερο γοη-
τευτική απ' αυτές τις γυναίκες, εί-
σθε όμως τόσο νέα...

Η χάρι δέν είναι προνόμιο τών
νέων. Τα νεάτα είναι απότομα, έν-
θουσιώδη, άπαιτούν ζωντάνια και
κίνησι, που δέν συμβιβάζεται μέ την
χάρι, όπως την έννοούμε. Αυτή θα
την άποκτήσετε όταν ζήσετε και ά-
γαπήσετε πολύ.

Τελευταία έγινε της μόδας τó
«σέξ-άππλ». Δέν είναι όμως πύ-
γλυκειά ή γοητεία, ή χάρι; Θάπρε-
πε ν' άκούσατε πως προφέρουν οι
άνδρες αυτές τις λέξεις... «Έχει
μιά χάρι εξαιρετική». «Είναι ένα
χαριτωμένο πλάσμα». «Δέν είναι ό-
ραιο, είναι όμως τόσο γοητευτική!». «Αυτή ή γυναίκα γοητεύει όλον τόν
κόσμο» και τόσο άλλα...

Η ώμορφιά, τó σέξ-άππλ, ύπαρ-
χουν, είναι φανερά. Κυττάζει κανείς
και δέν αναλύει. Δέν μπορεί νά κά-
νη τó ίδιο και μέ την γοητεία. Πώς
νά μήν σκέπτεται κανείς τί είναι έ-
κείνο που κάνει μιά γυναίκα άκα-
τανίκητα έλκυστική; «Είναι ό ήχος
της φωνής της ή ή γλώσσα του βλέμ-
ματός της; Τό χαμόγελό της, ό τρό-
πος που γέρνει τó κεφάλι της;». Απ' «όλα». Σ' αυτήν τίποτα δέν χτυ-
πάει άσχημα, τίποτα δέν έρχεται νά
καταστρέψη τó άρμονικό σύνολο που
άποτελεί.

Η γοητεία μεγαλώνει μέρα μέ την
ήμέρα, ό χρόνος δέν την καταστρέ-
φει.

Η ηλικία δέν έχει καμιά σημα-
σία γιά την γοητευτική γυναίκα.
Παντού, όπου κι άν πάη, συγκεν-
τρώνει τόν θαυμασμό. Ίσως νά μήν
θαμπώνη από την πρώτη ματιά, σι-
γά σιγά όμως όλοι συγκεντρώνον-
ται γύρω της άφίνοντας μόνες πολ-
λές όραιοες.

Πώς νά της άντισταθ ή κανείς;
Είναι τόσο γλυκειά, τόσο άπλη, τό-
σο χαριτωμένη!

Οι πολύ όραιοες γυναίκες παρηγο-
ρούνται : «Τά μάτια μου είναι πύ-
ο μεγάλα». Τί σημασία έχει, άφου ε-
ναι λιγώτερο έκφραστικά;

«Τά χείλη μου είναι πολύ όραιοα».
Τί σημαίνει, άφου δέν χαμογελούν
γλυκά;

«Τά μαλλιά μου έχουν πύ-
ό χρώμα». Άδιάφορο. Δέν πλαισιώ-
νουν άρμονικά τó πρόσωπό σας.

«Έχω πύ-
ό όραιοες γραμμές». Μπο-
ρεί, εκείνη όμως είναι πύ-
ό εύλογη-
στη.

«Η φωνή μου είναι πύ-
ό όραιοα».
Η δική της, όμως, είναι πύ-
ό ζεστή.
Συνηθίζουν νά λένε, ότι ή χάρι
δέν άποκτάται. Είναι δώρο της φύ-
σεως. Δέν είναι άλήθεια. Άποδείξει-
στι πύ-
ό χαριτωμένες γυναίκες είναι
οι περισσότεροι πολιτισμένες. Στη
γοητεία που έξασκούν ύπάρχει ένα
μεγάλο μέρος έπίκτητης ευγένειας,
άκομη και γνώσεων.

Αυό είναι τά στοιχεία της γοητέ-
ας : Οι φυσικές χάρες και οι πνευ-
ματικές.

Απ' τη μιά είναι ή φωνή, οι κινή-
σεις, τó περπάτημα, τó ντύσιμο. Άπ' τη
άλλη ή γλώσσα τó βλέμματός,
ή ευγένεια, τó γούστο.

Μπορείτε πάντοτε νά καλλιερέ-
ψετε τó βάδιόμά σας, νά γλυκάνετε
τη φωνή σας, νά φροντίζετε ώστε νά
είσθε πάντοτε ντυμένη άψογα. Πρό-
παντός πρέπει νά είσθε άπλη και φυ-
σική. Η παραμικρή προσπάθεια ύ-
πάρχει φόβος νά σάς κάνη γελοία.

Η γοητεία, ή πραγματική, ή άκα-
τανίκητη, έρχεται μέ τó πέρασμα
του χρόνου. Δέν κάνετε πιά άπότο-
μες κινήσεις, δέν έχετε ξεσπάσματα
ένθουσιασμού, ή ζωή σάς έδωσε ένα
λοδοτρό. Κι' έτσι, όταν παύσουν νά
λένε γιά σας : «Τί όραιοα γυναίκα!»,
νά φιθυρίζουν : «Ποτέ δέν ύπήρξε
τόσο γοητευτική!».

Και αυτό τó δπλο θα σάς έξασφα-
λίση νίκες διαφορετικές από τείνες
που είχατε γνωρίσει ως τώρα...

Η ΓΟΗΤΕΙΑ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΑΝΕΚΤΙΜΗΤΟ ΣΤΟΛΙΔΙ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Χάρι δίνουν όλα στη γυναι-
κα : τά μαλλιά, τó σώμα, τó
χαμόγελο, οι κινήσεις... Ποιος
δμως θ' άρνηθ ή την πρώτη
θέσι κατέχουν τά μάτια; Τά
μάτια που καθρεφτίζουν όλη
την ψυχή, που διαρκώς αλλά-
ζουν έκφρασι, που πότε φωτί-
ζουν και πότε σκοτεινιάζουν τó
πρόσωπο, όλα τά όραιοα, άγα-
πημένα μάτια, τά τόσο ζωντα-
νά και τόσο διαφορετικά, μά-
τια γαλάζια, μαύρα ή καστα-
νά, μάτια που μιλούν, γελούν,
έκφράζουν ό τι τó στόμα διστά-
ζει νά πη... Ποιος θα τούς άρ-
νηθ ή τά πρωτεία;...

Και ποιά είναι ή γυναίκα που
δέν έκμεταλλεύεται τά μάτια
της όταν θυμών, κι' όταν χαί-
ρεται, όταν αγαπά κι' όταν μι-
σά;

Δέν είναι άνάγκη νά είναι
μεγάλα τά μάτια, ούτε μυση-
ριώδη, ούτε νά έχουν έξαιρετι-
κό χρωματισμό, γιά νά είναι
γοητευτικά. Γοητευτική είναι ή
λάμψη που τά φωτίζει, ή έκφρα-
σι που τά ζωντανεύει.

Αυτήν πρέπει νά άναδείξη
κάθε γυναίκα που την έχει και
νά άποκτήση εκείνη που δέν
την έχει. Μέ λίγη θέλησι, μέ
λίγη έπιτηδεύτητά, κάθε γυ-
ναίκα μπορεί νά άποκτήση ό-
ραιοα μάτια νά δώση αυτό τó
μοναδικό στολίδι στό πρόσωπό
της. Θθάνει νά έχη άρκετη πα-
ρατηρητικότητα και άρκετη
κρίσι. Οι περισσότερες γυναι-
κες είναι πολύ έπιεικείς γιά τόν
έαυτό τους, τόν βρίσκουν άρ-
κετά καλόν όπως είναι και δέν
φροντίζουν καθόλου νά τόν κα-
λυτερεύσουν. Κι' όμως, αυτή
πρέπει νά είναι ή πρώτη φρον-
τίδα της γυναίκας, είτε είναι
όραιοα, είτε όχι.

Έπειτα πρέπει νά άποφεύγη
όσο μπορεί κάθε «μοιραίο» ύ-

φος. Τά βαρειά απ' τó βάψιμο
ταίνουρα, οι μαύροι κύκλοι γύ-
ρω απ' τά μάτια, όλα αυτά
φέρνουν τó αντίθετο άποτέλε-
σμα. Προτιμάτε πάντα τά εύθυ-
μα, γλυκά μάτια. Είναι πολύ
σαγηνευτικά, πολύ πύ-
ό απλά
και φυσικά.

Τό βάψιμο τών ματιών πρέ-
πει νά είναι πολύ έλαφρό και
νά ταιριάζη άπόλυτα μέ τó
χρώμα τους.

Έκείνο όμως που θα έπρεπε
νά φροντίζη πρώτ' απ' όλα κά-
θε γυναίκα είναι νά έξασφαλί-
ζη την ύγεια τών ματιών. Μήν
διστάσετε, στην παραμικρή έ-
νόχλησι, νά συμβουλευθ ή
νά γιάτρώ, άκομη και νά φο-
ρέσετε γυαλιά, άν αυτό έπιβάλ-
λεται.

Μή ζητάτε νά «μεγαλώσετε»
τά μάτια σας, νά τούς δώσετε
«λάμψη» μέ κάθε μέσον. Πολλές
γυναίκες έκαναν μ' αυτόν τόν
τρόπο τά μάτια τους νά κουρα-
σθούν και τó όπτικό νεύρο νά
καταστραφ ή.

Ένα πράγμα μόνο δίνει
λάμψη στά μάτια : τά μεγάλα
αίσθήματα, ό άλτρουϊσμός, ή
μεγαλοψυχία, ή άφοσίωσι, όλα
δσα κάνουν την ψυχή ήσυχη και
εύτυχισμένη.

Η καρδιά που βασανίζεται
απ' τη ζήλεια, την κακία, τó
θυμό, δέν μπορεί νά δώση ά-
μορφιά στό βλέμμα. Βέβαια
δέν μπορεί κανείς νά είναι πάν-
τατε εύθυμος. Η ζωή έχει λύ-
πες και δυστυχίες που μάς δη-
λητηριάζουν και μάς καταβάλ-
λουν. Σκεφθήτε, όμως, ότι όλα
περνούν και ξεχνιούνται, ότι
κι' ή πύ-
ό μεγάλη δυστυχία δέν
μπορεί νά έμποδίση την ζωή νά
τραβήξη τó δρόμο της, και δώ-
στε στά μάτια σας τη λάμψη
της έλπίδας, της αισιοδοξίας,
της χαράς.

Δέκα έξ ζευγάρια μάτια άστέρων.
Άναγνώριζε από αυτά μερικά;

ΤΙ ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΙ Η ΣΤΟΙΧΕΙΩΔΗΣ ΕΥΓΕΝΕΙΑ

Η ευγένεια δέν είνε κάτι περιττό, συμβατικό και
έξεζητημένο, όπως νομίζουν πολλοί. Σά μιά πολιτισμένη
κοινωνία έπιβάλλεται, γιάτι ποιά κοινωνία μπορεί νά
στηριχ ή όταν οι άνθρωποι δέν βρίσκονται σέ καλές και
εύχάριστες σχέσεις;

Δέν μιλάμε γιά την ύπερβολική ευγένεια, που στη-
ρίζεται σέ όρισμένους κανόνες, που στό κάτω- κάτω
δέν θα πείραζαν κανένα, άν έλειπαν. Δέν μιλάμε άκομη
γιά κείνους τούς ανθρώπους που ή φροντίδα τους νά
φαίνονται ευγενικοί τούς κάνει άπλως ένοχλητικούς και
φέρνει τó αντίθετο άποτέλεσμα. Πραγματική ευγένεια
είναι εκείνη που είνε έμφυτη περισσότερο παρά άποτέλε-
σμα άνατροφής και που κάνει τούς ανθρώπους που την
έχουν συμπαθητικούς και άγαπητούς.

Νομίζετε ότι είνε δύσκολο νά είνε κανείς εύχάρι-
στος στούς άλλους; Όχι, καθόλου. Μόνο που πρέπει νά
δίνη μεγαλύτερη προσοχή σέ όρισμένες λεπτομέρειες,
που φαίνονται άσημαντες και που όμως είνε άρκετες γιά
νά τόν κακοχαρκτηρίσουν.

Σας δίνουμε σήμερα μερικές περιπτώσεις ανθρώ-
πων που δείχνουν άγένεια. Ρίξτε τους μιά ματιά: άν κά-
ποτε κάνατε κι' έσείς κάτι τέτοιο, μήν παραξενεύεστε

γιάτι δέν σας προσκάλεσαν πύ-
ό ένα σπίτι ή γιάτι χά-
σατε την συμπάθεια ενός ανθρώπου που έκτιμούσατε.

Δείχνει, λοιπόν, άγένεια εκείνος ή εκείνη που:

- 1) Κοιμίζει πριν τελειώση τó φαί.
- 2) Βάζεται στό τραπέζι.
- 3) Δίνει πρώτος τó χέρι σέ μιά κυρία.
- 4) Σηκώνεται απ' τó τραπέζι ένώ οι άλλοι καλε-
σμένοι τρώνε άκόμη.
- 5) Όταν βρεθ ή σάλας με μιά κυρία δέν βγά-
ζει τó καπέλλο του.
- 6) Πατάει τούς ανθρώπους χωρίς νά ζητά συγ-
νώμη.
- 7) Δέν κατεβαίνει από ένα στενό πεζοδρόμιο, όταν
διασταυρώνεται μέ μιά γυναίκα.
- 8) Δίνει τó άριστερό χέρι όταν κρατά ψώνια μέ τó
δεξί.
- 9) Μιλάει σέ μιά κυρία μέ τó τσιγάρο στό στόμα.

10) Ξεχνάει νά π ή σ' ένα κύριο νά φορέση τó κα-
πέλλο του όταν εκείνος της μιλά μέ τó καπέλλο στό χέρι.

11) Διακόπτει την κυρία του σπιτιού όταν μιλά.

12) Διακόπτει την ιστορία που διηγείται ένας κύριος
γιά νά π ή τó τέλος της.

13) Ξαναασεβριέται όταν όλοι οι άλλοι έπαψαν νά
τράνε.

14) Βουτά τó ψωμί στή σάλτσα.

15) Έξασε νά π ή σ' ένα σπίτι, άφου είχε δεχ ή
από πολύ πριν την πρόσκλησι.

16) Θθάνει άργά στά ραντεβού της.

17) Σηκώνει τούς όμιους, όταν μιά γνωστή του δι-
γείται τά κυνηγετικά της κατορθώματα.

18) Γελάει πολύ δυνατά, όταν μιά φίλη της διηγεί-
ται μιά ιστορία.

19) Κάθεται, ένώ μιά ηλικιωμένη κυρία είνε όρθια.

20) Δίνει νά καταλάβ ή σ' ένα καλεσμένο της ότι τó
φλυτζάνι που της έσπασε ήταν πολύ άκριβο και σπάνιο.

1

2

3

MOA

5

6

4

- 1]. Φορεματάκι από μαύρο βελούδο, του οποίου το κορσάκι είναι εμπρός ντραπαρισμένο. 'Η φούστα ανεβαίνει ψηλά στο κορσάκι.
- 2]. Στο φόρεμα αυτό το ντεκολτέ εμπρός είναι σχισμένο και σχηματίζει ελαφρύ ντραπέ, συγκρατημένο από μία ντεκούπ. Το ντεκολτέ κλείνει με ένα φιδίκο λαμέ.
- 3]. Φόρεμα από μαύρο λαινάκι. 'Ενα στρογγυλό άμπρεσεμάν συγκρατεί τις σούρες στο κορσάκι. 'Η ντεκούπ φαρδώνει κάτω στην φούστα.
- 4]. Κομψό ταγιέρ. Φούστα έκκοσσι από ζακέττα από μονόχρωμο λαινάκι, γαρνιρισμένη με κρυστάλλινα κουμπιά.
- 5]. Μαντί από γούνα, με φαρδεϊά μανίκια.
- 6]. Πολύ ελεγκάντικο κοντό έβραζε μαντώ από γούνα.

«Η ΓΥΝΑΙΚΑ»

Τί προτιμά ή

Ταγιέρ από μαλακό λαινάκι, βέστα κοντή έφαρ-
μομένη στη μέση, γαρνιρισμένη με γιακά και
μπάντες από γούνα. Φούστα κομμένη άν φόρμ. Τα
πρωί ή Παριζιάνα προτιμά ένα πούλ-δβερ από λε-
πτό ζέρσευ κάτω από την βέστα. Για το πρωί χραι-
σμοποιεί επίσης ένα μαντώ φαρδύ και άνετο, σε ίσια
φόρμα, από χονδρό τούιντ μαφρόν. Το φορεί με ένα
φόρεμα στον ίδιον τόνο ή με ντε-πιές από γκρι ζέρ-
σευ. Το μαφρόν και το γκρι είναι ένας επιτυχής συν-
δυασμός της έφεταινής μόδας.

Ένα πρακτικό ανασάμπλ που αποτελείται από
κορσάκι σε κρέπ κόκκινο και φούστα άν φόρμ, από
το ίδιο μπλέ ύφασμα με το μαντώ. 'Ο συνδυασμός
του μπλέ και του κόκκινου είναι πάντοτε ώραιος
και πολύ νεανικός.

Ένα φόρεμα από βαμβάκερο βελούδο σε πολύ ά-
πλη γραμμή, που μπορεί να φορεθί σε διάφορες πε-
ριστάσεις. Το κορσάκι είναι ξεχωριστό από την φού-
στα, ώστε ή φούστα να μπορεί να φορεθί με διάφο-
ρες μπλουζες.

Μία μπλουζα σε πολύ μοντέρνα φόρμα από κρέπ
μεταξωτό. Σειρές από σούρες σχηματίζουν ένα
στρογγυλό άμπρεσεμάν. Το ντεκολτέ τελειώνει με
ένα μικρό βολάν που σχηματίζεται από τις σούρες
του άμπρεσεμάν. Μανίκια φαρδεϊά που συγκρατούν-
ται με στενά μανικέττα.

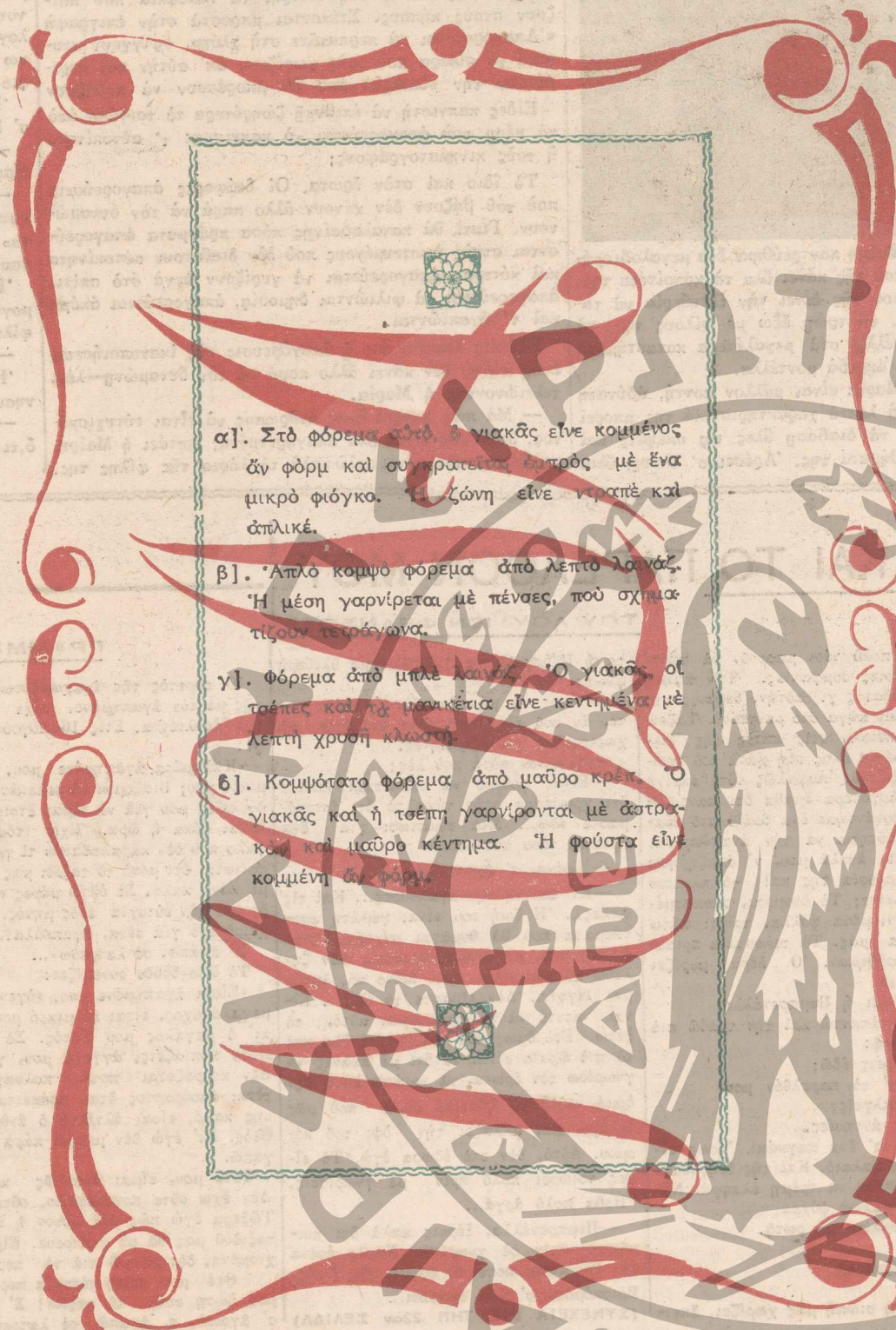
Βέστα από άνιλ μουαρέ (γούνα πολύ νεανική)
φοριέται τόσο το πρωί όσο και το απόγευμα. 'Απο
τελεί δε πολύ άπτιγιέ ανασάμπλ με φούστα από βε-
λούδο και μπλουζα από μεταξωτό κρέπ. Ντε-πιές
από ζέρσευ σινέ. Φούστα με φαρδεϊές πιέτες, οι ό-
ποιες είναι γαζωμένες ως τούς γοφούς. Καζάκα σε
φόρμα σεμίζι με μπός ζώνη.

Απογευματινά φορέματα από ύφασμα κλοκέ, σε
πολύ άπλη γραμμή, σχεδόν ίσια, χωρίς άλλο γαρ-
νίρισμα παρά μπουφάν μανίκια, ένα άμπρεσεμάν ή
ένα ελαφρό ντραπέ.

Στά μαύρα φορέματα μία ζώνη από σατέν, δε-
μένη εμπρός και ένα λουλούδι στο κορσάκι.

α

- α]. Στο φόρεμα αυτό, ο γιακάς είναι κομμένος
άν φόρμ και συγκρατείται με ένα
μικρό φιδίκο. 'Η ζώνη είναι ντραπέ και
άπλικέ.
- β]. Άπλο κομψό φόρεμα από λεπτό λαινάκι.
'Η μέση γαρνίρεται με πένες, που σχημα-
τίζουν τετράγωνα.
- γ]. Φόρεμα από μπλέ λαινάκι. 'Ο γιακάς, οι
πλάτες και η μανικέττα είναι κεντημένα με
λεπτή χρυσή κλωστή.
- δ]. Κομψότατο φόρεμα από μαύρο κρέπ. 'Ο
γιακάς και ή τσέπη γαρνίρονται με άστρα-
κό και μαύρο κέντημα. 'Η φούστα είναι
κομμένη άν φόρμ.

Παριζιάνα

Στά κοκτέιλ φορέματα, κεντήματα από στράς και
χρωματιστά πετράδια που σχηματίζουν ένα είδος
κολιέ γύρω στο ντεκολτέ.

Γιακάδες από μπάντες, βίζουν ντραπέ ή δεμένες
και μανσόν από την ίδια γούνα.

Στο σπίτι μέσα ή Παριζιάνα αγαπά να φορή πι-
ζάμες με κοντή κεντητή βέστα. Οι γυναίκες με
σπόρ εμφανίσι προτιμούν ένα πλεκτό μάλλινο πούλ
δβερ, με άσορτι βέστα.

Η Παριζιάνα φορεί δλο και πιο μικρά καπέλλα,
τά οποία όμως δεν συγκρατεί με το αντίστοιχτικό
μαύρο λαστιγάκι, αλλά με φαρφίτσες ή με βελού-
δινες κορδέλλες, που δένουν πίσω στο κεφάλι ή κά-
τω από το σαγόνι.

Εύνοεί πολύ τα καπέλλα τα γαρνιρισμένα με
γούνα. 'Ο πιο μοντέρνος συνδυασμός είναι το φέτρ
με βίζόν ή το άστρακάν με ύφασμα. Μεγάλη προ-
σοχή δίδει στα άξεσουάρ, με τα οποία ανανεώνει
πάντοτε την εμφάνισι των φορεμάτων της.

Για τα σπόρ φορέματα προτιμά μία ζώνη από
μπός σε τρεις χρωματισμούς.

Εσάρπες από λεπτό μάλλινο ύφασμα, με γραμ-
μές σε λεπτούς χρωματισμούς.

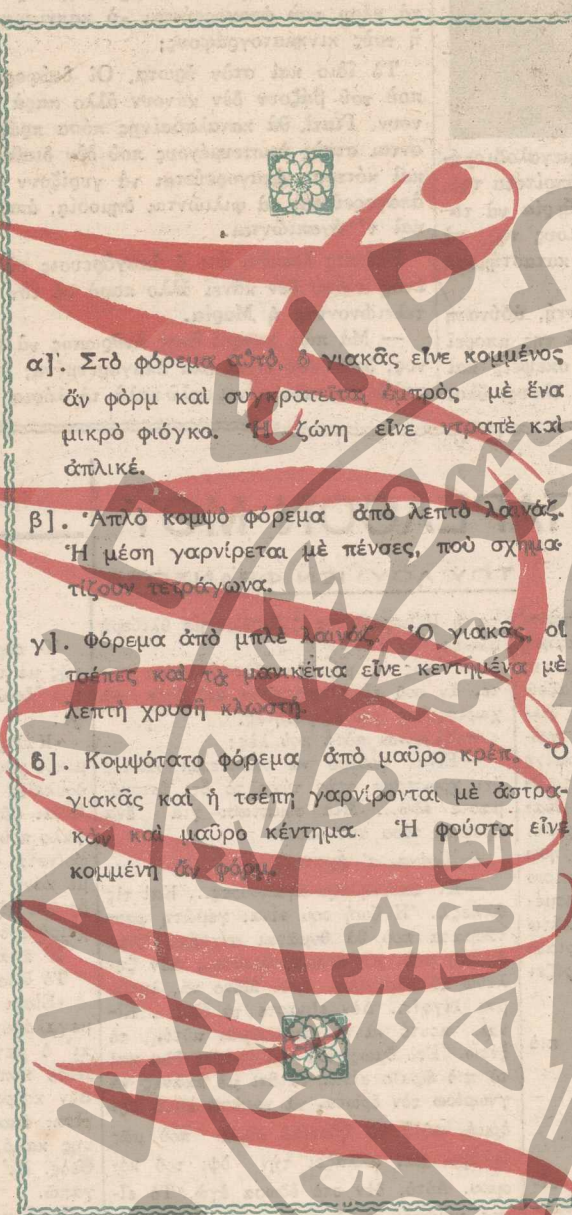
Για τα απογευματινά φορέματα ζώνη στενή, από
μαύρο δέρμα, φαρδραρισμένη και ρελιασμένη με
χρυσό δέρμα και χρυσή άγκρφα.

Καμέλλες από ρός μάτ ύφασμα ή από μαύρο σα-
τέν.

Τσάντα από μαύρο νταίμ, ή οποία κλείνει με ένα
ώραίο χρυσό μοτίφ.

Κλίπς με στράς ή χρυσά, σε σχήματα φανταστικά.
Κολιέ και βραχιόλια από πολύχρωμα πετράδια.

Το πρωί γάντια από μπός, καγκουρού ή νταίμ, σε
χρωματισμούς, ταμπάκ, έκάγι μπορντό, γαρνι-
ρισμένα με πικύ και ροιμένα νταίμ, ή σούντ, γαρνιρι-
σμένα γάντια από σεβρώ νταίμ, ή σούντ, γαρνιρι-
σμένα με νεβρύ, λεπτά κεντήματα ή άπλικασόν από
δέρμα, σε αντίθετο χρωματισμό. Το βράδυ, γάντια
από κρέπ, μακρυνά και φαρδεϊά, σε αντίθετο χρωμα-
τισμό από τον χρωματισμό του φορέματος ή γάντια
κοντά από σατέν, κεντημένα με παγιέττες.

δ

«Η ΓΥΝΑΙΚΑ»

Σελίς 71

Η ΚΑΚΗ ΑΠΟΠΝΟΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΧΘΡΟΣ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ

δεν είναι πεινά αδύνατος ή θεραπεία της. Τα δόντια ωστόσο δεν είναι παρά μια τυχαία αιτία ή όποια εύκολα διορθώνεται. Η κακή αναπνοή μπορεί να έξη και άλλη αιτία, επίσης τοπική. Στις άμυγδαλές επικάθονται σαν ασπρά μικρά στίγματα εκκρίσεις υγρών τα οποία προκαλούν μια δυσάρεστη όσμη. Τα μικρά αυτά άσπρα στίγματα γεμίζουν όχι μόνο τις άμυγδαλές αλλά πολύ συχνά και δόν τον λάρυγγα. Μόνο ο λαρυγγολόγος μπορεί να σας καθαρίσει τις άμυγδαλές και τον λάρυγγα, καυτηριάζοντας τις εστίες του κακού.

Άλλη πάλι αιτία είναι και η φλεγμονή της συριγγώδους κοιλότητας. Σχηματίζεται τότε πύον στις εσωτερικές κοιλότητες της μύτης. Άλλα στην περίπτωση αυτή ο πάγων θα αισθανθεί πρώτος την δυσάρεστη όσμη, γιατί η ασθένεια αυτή δεν αλλοιώνει την όσφρηση. Μόνο ο λαρυγγολόγος μπορεί να σας θεραπεύσει και στην περίπτωση αυτή.

Δυστυχώς εκείνοι που έχουν κακόσμη αναπνοή γενικά είναι και οι τελευταίοι που το αντιλαμβάνονται και πρέπει κάποιος να κάνει τη μεγάλη θυσία να τους το πη. Ρόλο πληροφορητού πρέπει να αναλάβει η μητέρα προς την κόρη, ή γυναίκα προς τον σύζυγο, ή πιστή φίλη κλπ. Ο ρόλος αυτός είναι πιά δύσκολος στον άνδρα, προκειμένου για την γυναίκα του.

Δεν παραλείπουμε να πούμε ότι γενικά η κακόσμη αναπνοή 80 % έχει στομαχική αιτία. Σε πολλούς ανθρώπους η κακοσμία είναι σχεδόν μια φυσική κατάσταση, είτε γιατί τρώγουν πολύ, είτε γιατί τρώγουν πολύ κρέας. Το στομάχι παρέχει εν άφθονια χωνευτικά υγρά, υγρά γενικά όξεία, τα οποία γεμίζουν ανάφελα το στομάχι των φαγάδων, των κρεοφάγων, και επιτρέπουν τον πολλαπλασιασμό διαφόρων μικροβίων, τα οποία είναι η αιτία της κακής αυτής όσμης, που από το στομάχι ανεβαίνει ως το στόμα.

Για να διορθωθεί το κακό αυτό : εάν είσθε πολυφαγός δοκιμάστε πρώτα να τρώτε πολύ λιγώτερο. Εάν τρώτε πολύ κρέας να ελαττώσετε την ποσότητα και να επιμένετε περισσότερο στα βρασμένα και όμα λαχανικά και τα φρούτα. Και εδώ πρέπει να κάνετε τον γιατρό του έαυτού σας. Μόλις σάς πουν ότι η αναπνοή σας δεν είναι ανάλαφρη και μυρωμένη, αμέσως αναζητήστε την αιτία. Το πιο απλό είναι να αρκεσθήτε επί μερικές ημέρες σε φυτική τροφή, να τρώτε δηλαδή φρούτα, όχι κρέας, και να τρώτε λίγο επί μερικές ημέρες. Θά ήδτε, τότε, τι θα σάς πούν για την αναπνοή σας. Κατόπιν επανέρχεσθε πάλι σε μια τροφή πιο ούσιαστική, προσέχοντας διαρκώς τον έαυτόν σας. Ίσως θα παρατηρήσετε τότε ότι μερικά είδη κρέατος, όπως το χοιρινό ή το κυνήγι ή τα άσπρα κοτόπουλα είναι που προκαλούν στο στομάχι σας την άφθονια των κακόσμων γαστρικών υγρών.

Θά μπορούσατε ίσως να υποβοηθήσετε την θεραπεία σας με αλκαλικά προϊόντα, πέρνοντας π. χ. σόδα. Εάν η σόδα δεν φέρει αποτέλεσμα και έχετε την παραμικρή τάση προς δυσπεψία, να πίνετε άλλες μαγειρίτσες. Άλλωστε μπορείτε να πάρετε και άσβεστο σε κομπριμέ (χαπάκια).

Μπορείτε ακόμη να δοκιμάσετε έναν άλλον τρόπο για να καταπολεμήσετε την δυσοσμία των γαστρικών υγρών. Να τρώτε χωρίς σχεδόν να πίνετε και να τρώτε στερεές τροφές. Να τρώτε το πρωί ένα μπισκότο. Το μπισκότο σαν σφουγγάρι απορροφά τα περιττά υγρά. Σε άλλες περιπτώσεις άπεναντίας αρκεί να πίνετε το πρωί δυο ή τρία ποτήρια νερό, το οποίο παρασύρει μέσα στον πεπτικόν σωλήνα τα περιττά υγρά. Καθένας πρέπει να μελετήσει μόνο του τον έαυτό του και να δει ποιός είναι ο τρόπος που ταιριάζει στον οργανισμό του.

Παρ' όλα αυτά είναι δυνατόν η κακόσμη αναπνοή να επιμένει, οπότε θα πρέπει για μια πραγματική άρρωστική κατάσταση του στομάχου, του ήπατος ή των εντέρων. Στην περίπτωση αυτή πρέπει να συμβουλευθείτε τον γιατρό σας ο οποίος και θα σας κανονίσει την διαίτητά σας.

Ανάλαφρη και μυρωμένη. Τέτοια θα θέλαμε όλες μας να βρίσκουν οι άλλοι την αναπνοή μας. Δυστυχώς, όμως, λίγοι άνθρωποι έχουν αυτό το χάρισμα της μυρωμένης και ανάλαφρης αναπνοής. Ποιές είναι οι αιτίες του σοβαρού αυτού ελαττώματος και πως θα μπορούσε να θεραπευθεί ;

Η πρώτη σκέψη μας για κείνους που δεν έχουν ευχάριστη αναπνοή είναι ότι αιτία του κακού αυτού είναι το στόμα και τα δόντια των.

Είναι αλήθεια, ότι σε πολλές περιπτώσεις η άρχη του κακού βρίσκεται εκεί : ένα δόντι χαλασμένο, οδόντα που αιμορραγούν, ένα κατεστραμμένο σφράγισμα, μια κορώνα χαλασμένη,

Και η θεραπεία τότε είναι απλή. Δεν έχετε παρά να επισκεφθείτε τον οδοντογιάτρο για να θεραπεύσετε τα δόντια σας.

Για την κακοσμία του στόματος ενδείκνυνται και οι πλύσεις, μία δυο και τρεις φορές ακόμη την ημέρα με νταντιφρίς που θα εκλέξετε μόνοι σας. Καμία ιδιαίτερη συμβουλή δεν μπορούμε να σας δώσουμε σ' αυτό και μόνο η πείρα θα σας οδηγήσει πού νταντιφρίς είναι το καταλληλότερο για σας.

Στην κακοσμία του στόματος υπάρχει ακόμη μια αιτία πιο συχνή. Έννοούμε την ασθένεια των ούλων με το ειδικό όνομα πυορροή.

Η άρρώστεια αυτή άλλοτε έθεραπεύετο πολύ δύσκολα. Σήμερα όμως

«Θαλα» να δώσω την γυμναστική και τη ζωή στο υπαίθρο πάνω απ' όλα τα γνωστά γυμναστικά για κάθε άρρωστο, έλεγε ο γιατρός Γ'οτεν Φλίντ.

Η γυμναστική και η ζωή στο υπαίθρο διατηρούν την υγεία και προσδίδουν από κάθε άρρωστική.

Τα άρρωστα παιδιά που κλείνουν στος ζωολογικούς κήπους πεθαίνουν γρήγορα επειδή τους λείπει ο αέρας και η κίνηση. Το ίδιο και ο άνθρωπος. Όλοι έχουμε παρατηρήσει πόσο πιο ζωηροί και ευγνώμονες είναι οι σκύλοι, πόσο οι σκίφτες μας είναι καθαροί και το μυαλό μας ξεκούραστο, όταν γυμναζόμαστε ή περπατάμε στο υπαίθρο.

Κανείς δεν μπορεί να είναι ευτυχισμένος και ζωηρός όταν δεν γυμνάζεται και δεν ζει στον καθαρό αέρα. Χιλιάδες άνθρωποι που κλείνουν στο τραπέζι χωρίς να περπατούν και ζουν κάποια λιγούδια πού θα πώς άνοιξη την άνοιξη, θα γίνουν πεινασμένοι έπειτα από ένα γρήγορο περπάτο επί χιλιόμετρων και θα έβγαζαν ευχάριστες.

Όταν βλέπετε τον έαυτό σας λιγώτερο, εύεπτο, άεργο, όταν αισθάνεστε το κεφάλι σας βαρύ, πηγαίνετε στο υπαίθρο. Κάνετε ένα μεγάλο περπάτο ή γυμναστική και ένα κρύο ντους. Έπειτα περπατήστε γρήγορα για να γυρίσετε σπίτι σας και θα δείτε ότι γίνετε άλλος άνθρωπος.

Όσο πολύλογος κι' αν είστε, πρέπει

ΤΟ ΣΩΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

Ο ΑΕΡΑΣ ΠΗΓΗ ΚΑΘΕ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΦΑΡΜΑΚΟ ΚΑΘΕ ΑΡΡΩΣΤΕΙΑΣ

ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΜΑΡΤΕΝ

Πάντα να έρθετε τον καιρό να βγείτε στο υπαίθρο και να γυμνασθήτε. Έτσι θα κάνετε καλύτερη και περισσότερη δουλειά.

Πολλοί φοβούνται την κακοκαιρία. Δεν τολμούν να βγούν όταν βρέχει ή χιονίζει. Αν θέλαμε πραγματικά να είστε υγιείς, πρέπει υποχρεωτικά να βγείτε έξω, αλλά ποτέ κι καίρι κάνει. Καλύτερα να γυμναστείτε μουσκεμένους παρά να μείνετε κλεισμένοι μέσα. Άλλωστε ο άσχημος καιρός δεν θα σας ενοχλή όταν συνήθισετε να γυμνάζεσθε, γιατί ο οργανισμός σας θα μπορεί να ξεπερνάτε την επίδραση της χαμηλής θερμοκρασίας.

Η γυμναστική και τα σπορ πρέπει να γίνονται λογικά. Η υπερβολική επίδοση σ' αυτά εξαντλεί το σώμα αντί να το δυναμώνει. Οι αδύνατοι άνθρωποι, με τον αυτό και επιβάλλεται να δίνουν στος εξασθενημένους οργανισμό θα κερδίσουν δύναμη και δυνάμεις αν γυμνάζονται λίγο κάθε μέρα και έπειτα, κάνουν ένα χλιαρό ντους δύο λεπτών και μία εντριπή δέκα λεπτών με σκληρό υφαντό.

Η γυμναστική στο υπαίθρο δυναμώνει την καρδιά των ιστών και βοηθά το σώμα να επιβάλει τη δηλητηρία που έρχονται

από τον αέρα που εισπνέουν και τις κάνει πιο καθαρές.

Η συνήθισμένη αναπνοή δεν είναι άκακη για να γεμίσουν ολόκληροι οι πνεύμονες με αέρα. Έτσι, τα κύτταρα που δεν πηγαίνουν αέρα, γεμίζουν από ένα σώμα ερεθιστικό.

Σε τελευταία ανάλυση, ο αέρας είναι τροφή και μέλισσα η καλύτερη τροφή του σώματος. Μπορούμε να χύσουμε τριαντάφυλλα ή και σαφάκια μέλι χωρίς να τρώμε, δεν μπορούμε όμως να ζήσουμε ούτε δύο λεπτά χωρίς ν' αναπνεύσουμε. Γι' αυτό και επιβάλλεται να δίνουμε στος πνεύμονες αέρα άφθονο και καθαρό.

Συνήθιστε να αναπνέετε βαθειά κάθε φορά που βρίσκεσθε στο υπαίθρο, ρίχνετε πίσω τους ώμους, σηκώνετε λίγο το κεφάλι και εισπνέετε, ώσπου να εκταθεί ο θώρακός σας κρατώντας επί μερικά δευτερόλεπτα την αναπνοή σας κι' έπειτα εκπνέετε σιγά - σιγά.

Οι αναπνευστικές αυτές ασκήσεις αυξάνουν όχι μόνο την ζωτικότητα, αλλά και τα χρόνια της ζωής. Κι' όμως οι περισσότεροι άνθρωποι, αν και γνωρίζουν την σημασία τους, αμελούν να τις κάνουν σε πράξη.

Η στάση που έχουν συνήθως οι άνθρωποι που εργάζονται σε γραφεία, επιβιβάζει τους πνεύμονες να εργασθούν, η αναπνοή τους δεν είναι ικανά βαθειά, ώστε να πάρει το απαραίτητο για τον καθαρισμό του αίματος οξυγόνο.

Προσπαθείστε να κάνετε πολλές εισπνοές την ημέρα ειρμόντας τον θώρακά σας για να αποσύρτε τα καυστερνικά αποτελέσματα της αναπνευστικής άναπνέας.

Η ζωή μας, η υγεία μας, η δύναμή μας, ερρίσκονται στον αέρα που αναπνέουμε. Οι άνθρωποι που ζουν σε κλειστά σπίτια υποφέρουν και είναι προδιατεθειμένοι σε διάφορες αρρώστειες, όπως η πνευμονία, η γριππώση κλπ.

Όταν μολύνει σε μια κλειστή κρεβατοκάμαρα, αισθανόμαστε μια δυσάρεστη μυρωδιά, που προέρχεται απ' τις δηλητηριώδεις εκκρίσεις του σώματος. Η φύσι,

με τον βίον, μας δίνει την ευκαιρία να ξεκουραστούμε, να ξεφύγουμε και να αναπνέουμε το σώμα μας, γι' αυτό και πρέπει να κοιμόμαστε με άνοιχτά παράθυρα κι' όχι να ελίσσεται υποκαταστάσι να παίρνουμε πάλι τον δηλητηριώδη αέρα που αποβάλλουμε.

Πολλοί αποφεύγουν να ανοίξουν παράθυρα και τον καθαρό αέρα γιατί φοβούνται μη συναρπάξουν. Στην πραγματικότητα συμβαίνει το αντίθετο: ο φρενός και καθαρός αέρας έμποδίζει τα κρυολήματα.

Το συνάχι προκαλείται συνήθως απ' την άπνοια ή αλλαγή της θερμοκρασίας. Μόνο όταν έχουμε άπνοια από ένα υπερθερμασμένο σπίτι στο δρόμο, μπορούμε να συναρπάξουμε.

Υπάρχουν άνθρωποι που παραπονούνται όταν φρενός δυνατός αέρας και δεν ξέρουν ότι χωρίς τέτοιους ανέμους θα ήταν αδύνατο να υπάρξει ζωή στις μεγάλες πόλεις. Όταν σκεφθούμε τα δηλητηριώδη αέρια, τους καπνούς, τις αναθυμιάσεις που βγαίνουν απ' τις καμίνες, απ' τους σταύλους, απ' τα χημικά εργοστάσια, τότε μπορούμε να καταλάβουμε σε τι άγριο σπύριο υποφέρουν και είναι προδιατεθειμένοι σε διάφορες αρρώστειες, όπως η πνευμονία, η γριππώση κλπ.

Όταν μολύνει σε μια κλειστή κρεβατοκάμαρα, αισθανόμαστε μια δυσάρεστη μυρωδιά, που προέρχεται απ' τις δηλητηριώδεις εκκρίσεις του σώματος. Η φύσι,

Πώς δά αποκτήσετε άρμονικό σώμα

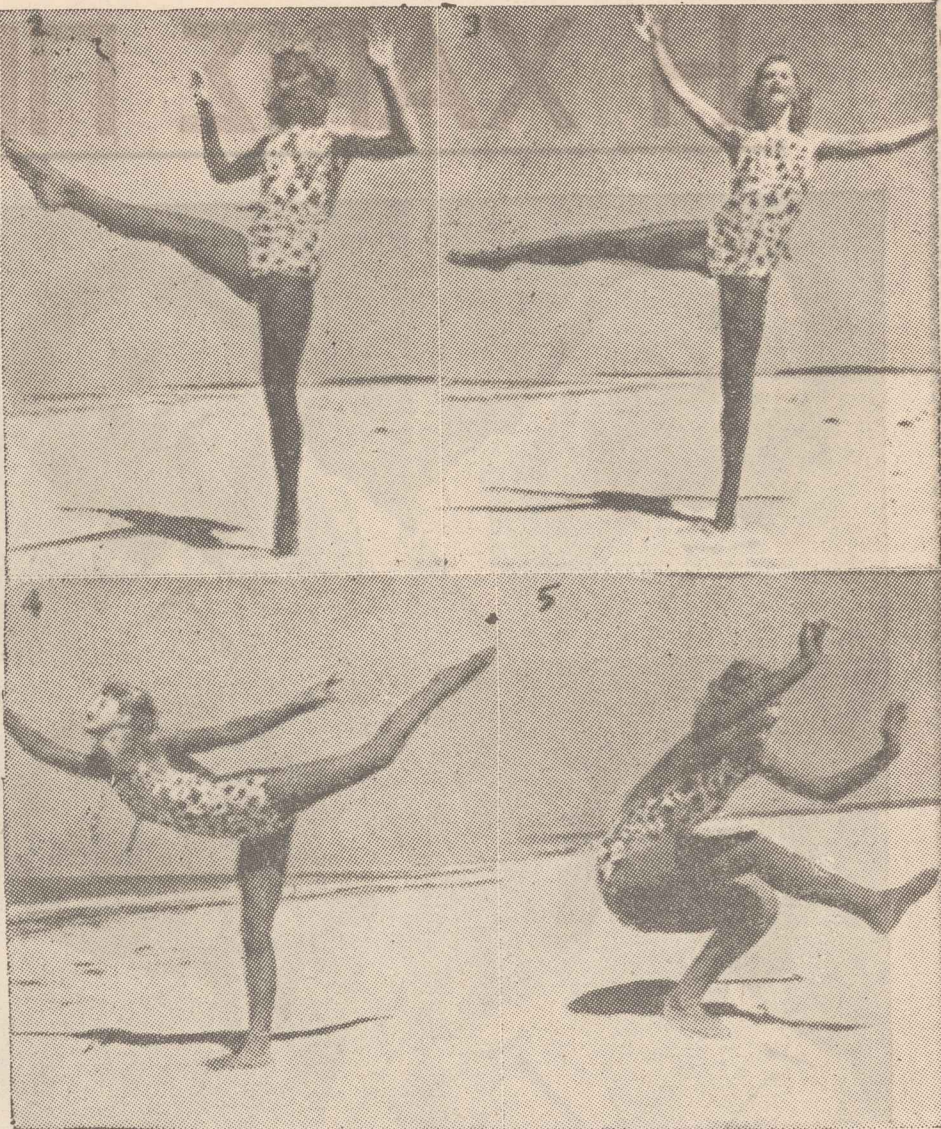
ΕΝΑ ΜΑΘΗΜΑ ΕΥΛΥΓΙΣΙΑΣ

Έτσι ακριβώς συμβαίνει και με το καλοκαίρι, που έφυγε, αφήνοντας πίσω του μιάν άναμνησι της ευτυχίας του.

Προσπαθήστε, λοιπόν, την άναμνησι αυτή να την επωφεληθείτε. Μη μεγαλοχολήσετε σκεφτόμενες τον κακό καιρό που πλησιάζει, τις γκριζές και πληκτικές μέρες, που θα κάνουν τη ζωή μας τόσο άχαρη. Άλλά...

Χορέψετε, κινηθείτε, ριχθείτε μπροστά, διπλώστε τα γόνατα, όρμηστε ξαφνικά, ακολουθήστε την φαντασία σας, αφήστε ελεύθερο το σώμα σας. Έπειτα κάνετε λίγες ασκήσεις, με ακρίβεια. Έτσι θα πάρετε ένα τελευταίο φύσημα του αέρα του καθαρού, του άνοιχτου αέρα, που θα σάς δώσει τη δύναμη να εργασθήτε όλο το χειμώνα χωρίς να καταβληθείτε.

Περιμένοντας με λαχτάρα τον έρχομό της άνοιξης και του καλοκαιριού, που θα σας χαρίσι τις υπέροχες μέρες, που έφυγαν. Είστε ο άνασας κανόνας της αλλαγής και της άνα-

νεώσεως. Είστε η ίδια η ζωή του ανθρώπου αυτό. Χωρίς την αλλαγή και την άπ' αυτή άναμνησι των δυνάμεων, των διαθέσεων και των σκέψεων, η ζωή μας θα γινόταν άφορετα βαρετή και πληκτική. Είστε μέσα στη φύσι μας να μην μπορούμε να ζήσουμε διαρκώς κάτω από τους ίδιους δρους, κάτω από μία μόνιμη κατάσταση. Αυτό θα μας σκότωνε, θα σκότωνε τις δημιουργικές μας δυνάμεις και θα μάς καταντούσε πλάσματα δίχως καμιά αξία. Εμάς καταντούσε σαν εκείνα τα θαλασσίνα που όλη τη ζωή τους μένουν κολλημένα πάνω σ' ένα βράχο με το στόμα άνοιχτό, περιμένοντας να περάσει κάτι να σ' άψωψουν.

Λοιπόν, μη γίνετε τέτοιοι. Τρέξτε στη φύσι, όσο είναι ακόμα καιρός, να χαρίτε την ήδονη των χαδών της. Κινηθείτε...

1) Σηκώστε το σώμα πολύ πίσω, διπλώστε το ένα πόδι ώστε αά δάχτυλα να έρθουν τα γόνατα του άλλου ποδιού που μένει τεταμένο. Τα χέρια σας άπλωμένα μπροστά ος βοηθούν να κρατήτε την ισορροπία σας.

2, 3, 4) Σηκώστε το δάχτυλο του ενός ποδιού. Σηκώστε τεταμένο το άλλο και περπάτε το πλάι. Σηκώστε τον κορμό μπροστά, σηκώνοντας προς τα πίσω και πάνω το πόδι σας.

5, 6) Σηκώστε στο ένα πόδι, τεταμένο το άλλο στον άερα και άρχίστε να αιώσθε, λυγίζοντας περισσότερο ή λιγώτερο το πόδι στο οποίο στηρίζεσθε.

7, 8) Καθισμένη, προσπαθήστε να σηκώσετε το πόδι σας ψηλά χωρίς να χύσετε την ισορροπία σας. Πιάστε τις φτέρνες με τα χέρια σας και τεταμένο τα γόνατα. Απ' τη δύναμη δυναμώνει το σώμα των μηρών.

9) Με τεταμένα τα χέρια, πηδάτε σε ύψος. Κατά το πήδημα, προσπαθήστε να περπάτε γρήγορα στο ένα πόδι επάνω στο άλλο. Τα πόδια πρέπει να είναι καλά τεταμένα.

10) Με την συνεχή έκταση θα έμπορέστε σιγά-σιγά να περπάτε ψηλά και να αναπνέετε στην ίδια θέση, σηκώνοντας τα γόνατα ως τους ώμους σας.

Η ΧΑΡΙΣ ΠΡΟΣΕΛΚΥΕΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΩΜΟΡΦΙΑ...

Ο ωραίος λαιμός...

Τά λουλούδια είναι όμοια. Μπορείτε όμως να τα φαντασθήτε χωρίς μίσχο; ή καρφωμένα πάνω σε μίσχους σκληρούς και αλύγιστους σαν σιδερένιους;

Τό ίδιο κι' ένα όμοιο πρόσωπο, όταν στηρίζεται σ' ένα παχύ ή αλύγιστο λαιμό, χάνει την μισή ωμορφιά του.

Ο εύλγιστος λαιμός προσθέτει χάρη. Μπορείτε να κάνετε μια χαριτωμένη κίνηση, να στρέψετε το κεφάλι, να το ρίξετε πίσω γελώντας, να το γύρετε με τρυφερότητα σ' ένα όμοιο παιδάκι, πόσες κινήσεις που σ' κάνουν γοητευτικές!

Θυμηθείτε τον κύκνο. Τί είν' αυτός; Ένα άπλο πουλί, που όμως απ' το δνομά του έχει γίνει ένα επίθετο, για το οποίο τί δεν θα ξδιναν οι γυναίκες να το λέν οι άλλοι για τον λαιμό τους; κύκνειος!... Αναπολείστε μια εικόνα κύκνου που λούζεται στα γαλήνια νερά μιας λίμνης ή που χώνει το ράμφος του μέσα για να βρή την τροφή του...

Τί καμπύλες, τί αρμονία, τί ωμορφιά στις άφελεις και απροσποίητες αυτές κινήσεις. Δεν θα ζηλεύατε τον κύκνο; Δεν θα θέλατε ναχετε τον άψεγάδιαστο λαιμό του; Τόν τόσο ευκίνητο;

Και όμως, αν είνε ακατόρθωτο ν' αποκτήσετε κύκναιο λαιμό, δεν είνε όμως κι' αδύνατο ν' αποκτήσετε ένα λαιμόν όμοιο. Ένα λαιμό εύλγιστο, ευστροφον...

...σας προσθέτει γοητεία

Δεν υπάρχει τίποτε πιο αντιπαθητικό από τον αλύγιστο λαιμό, που θυμίζει πόδια ρευματικών. Για να αποφύγετε μια τέτοια καταστροφή, για να αποκτήσετε ένα λαιμό αγαλματένιο, είναι αρκετό να κάνετε λίγη ειδική γυμναστική κάθε πρωί.

Σαράντα ασκήσεις είναι αρκετές, φθάνει να γίνονται με ευσυνειδησία και να μην ξεγελάτε τον εαυτό σας κάνοντας μισή την άσκηση... Να έχετε πάντοτε υπ' όψει σας ότι εργάζεστε για σας, ότι έσεις θα ωφεληθήτε απ' τ' αποτέλεσμα και κανείς άλλος. Η γυμναστική σας εξασφαλίζει τα νεύρα, τη χάρη, την υγεία και δεν αφίνει τά γηρατειά να σας γονατίσουν.

Έκείνο, που χρειάζεται, είνε, όπως είπαμε, ή απόλυτη, ή σχολαστική, ακρίβεια και ή υπομονή. Και άκόμα μια πεποίθηση πώς από σας εξαργατά να διορθώσετε τό λάθος της φύσεως.

Μόνο δεν πρέπει να περιμένετε γρήγορα καταπληκτικά αποτελέσματα. Αυτά θ' αργήσουν, ίσως, να φανούν, γιατί δεν είνε καθόλου εύκολο πράγμα ν' αλλάξουν οι γραμμές ενός σώματος, που επί είκοσι ή είκοσιπέντε και περισσότερα—δσα είνε ή ηλικία σας—χρόνια δεν δοκίμασαν την ευεργετική επίδραση της γυμναστικής. Γι αυτό χρειάζεται υπομονή. Χωρίς αυτή, και χωρίς την ακρίβεια, ίσως να μην κατορθώσετε τίποτε, ίσως να ματαιοποιηθείτε...

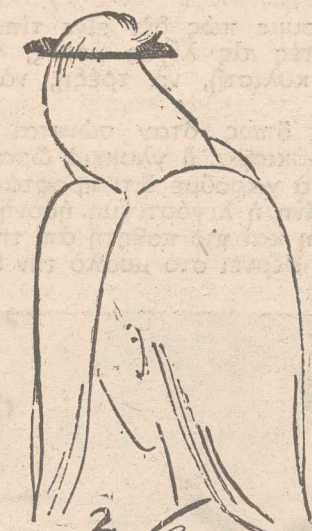
Κάνετε τακτικά τις ασκήσεις που σας δείχνουμε και θά μέινετε κι' έσεις οι ίδιες εκπληκτες από τ' αποτελέσματα.

5-6) Ρίξτε το κεφάλι προς τα πίσω, όπως να έγγισή την πλάτη σας. Έξελξε κάτω από τους ώμους σας και αφήστε το κεφάλι σας να πέσει όσο μπορείτε πύ μωυρά. Έπειτα φέρετε το κεφάλι μπροστά όπως να έγγισή στο στήθος σας. 7-8) Για να κάνετε εύλγιστο τό λαιμό σας, πρέπει να τον δυναμώσετε. Σαπλιδωτ χέμο, βαλετε ένα σκληρό μαση, όπως να έγγισή την πλάτη σας. Έξελξε κάτω από τους ώμους σας και αφήστε το κεφάλι σας να πέσει όσο μπορείτε πύ μωυρά. Έπειτα φέρετε το κεφάλι μπροστά όπως να έγγισή στο στήθος σας. Αυτή ή άσκηση, έμια με την προηγούμενη, είνε πύ άσκησι.

1-2) Κλίνετε τό κεφάλι στήν δεξιά ή στήν αριστερή όμο. Από αυτή τη θέση τό φέρνετε στήν άριστερή ή δεξιά όμο, κρατώντας τό πάντοτε λίγιστο τό κεφάλι.

3-4) Περιστροφική κίνηση. Από τόν άνω όμο πηγαίνετε τό κεφάλι προς τά πίσω, όσο μπορείτε περισσότερο, έπειτα τό φέρνετε στήν άριστερή ή δεξιά όμο, κρατώντας τό πάντοτε λίγιστο τό κεφάλι.

ΚΑΙΝΟΥΡΙΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

μερικά κοντά μαλλία, να τα συγκρατήτε με βάμμα βενζόλης.

1) Κτενίζετε τά μαλλιά σας πίσω τσια προς τά κάτω. 2) Χωρίζετε τά μαλλιά σας κανονικά σε τέσσερα μέρη. 3) Σηκώνετε από τά δυο πλάγια τά μαλλιά, τις άκρες των οποίων τυλίγετε σε μπουκλές ψηλά στο κεφάλι και τά συγκρατείτε με κτενάκια.

Σας άρέσει τό καινούργιο κτενίσμα, με τά μαλλιά σηκωμένα προς τά επάνω, αλλά έχετε κόψει τά μαλλιά σας στήν αυχένα και είνε ακόμη πολύ κοντά... Πώς θά τά καταφέρετε; Υπάρχει τρόπος να νικήσετε την δυσκολία αυτή. Χωρίζοντας πίσω τά μαλλιά σας και τυλίγοντάς τα σε ίσιες μπουκλές, θά έπιτύχετε τό καινούργιο κτενίσμα προς τά επάνω.

Η φόρμα αυτή του κτενίσματος ταράζει θυσμιάς στις γυναίκες που δεν έχουν πολύ λεπτό αυχένα. 1) Πρώτα θά σηκώσετε τά πίσω μαλλιά

Με τά μακρυνά μαλλιά

Τό κτενίσμα προς τά επάνω όλο και κατακτά έδαφος. Είνε όμως στήν άρχή δύσκολο να συνηθίσετε τό κτενίσμα αυτό και στοιχηματίζουμε ότι πολλές φορές θά δοκιμάσετε, χωρίς να τό έπιτύχετε. Οι εικόνες μας σας δείχνουν πώς πρέπει να χωρίζετε και να τοποθετείτε τά μαλλιά σας. Αν σας ξεφεύγουν

σε μπουκλές ψηλά στο κεφάλι και τά συγκρατείτε με κτενάκια. 4) Με μία λοφή χωρίστρα, χωρίζετε είνε δύο τά πίσω μαλλιά. 5) Κατόπιν, θά σχηματίζετε πίσω στο κεφάλι δυο μεγάλες μπουκλές, τις όποιες θά γυρίσετε προς τό μέσον της κεφαλής.

Με τά κοντά μαλλιά

και θά τά συγκρατήσετε ψηλά στο κεφάλι με ένα κτενάκι. 2) Κατόπιν θά σηκώσετε τά μαλλιά από τά δυο πλάγια και θά συγκρατήσετε κι' αυτά με κτενάκια. 3) Όλα τά μαλλιά τοποθετούνται στήν κορυφή της κεφαλής και σχηματίζουν γωνίες μπουκλές. 4) Με τά δυο σας δάκτυλα, θά τυλίγετε σε μπουκλές τις άκρες των μαλλιών σας.

και θά τά συγκρατήσετε ψηλά στο κεφάλι με ένα κτενάκι. 2) Κατόπιν θά σηκώσετε τά μαλλιά από τά δυο πλάγια και θά συγκρατήσετε κι' αυτά με κτενάκια. 3) Όλα τά μαλλιά τοποθετούνται στήν κορυφή της κεφαλής και σχηματίζουν γωνίες μπουκλές. 4) Με τά δυο σας δάκτυλα, θά τυλίγετε σε μπουκλές τις άκρες των μαλλιών σας.

και θά τά συγκρατήσετε ψηλά στο κεφάλι με ένα κτενάκι. 2) Κατόπιν θά σηκώσετε τά μαλλιά από τά δυο πλάγια και θά συγκρατήσετε κι' αυτά με κτενάκια. 3) Όλα τά μαλλιά τοποθετούνται στήν κορυφή της κεφαλής και σχηματίζουν γωνίες μπουκλές. 4) Με τά δυο σας δάκτυλα, θά τυλίγετε σε μπουκλές τις άκρες των μαλλιών σας.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Εχω ώραϊα και καλά παιδιά

Νά γιατί...

κινδύνους που απειλούν την Ισορροπία, την εξυπνάδα και την υπαρκτή α-κόμη των μικρών που θα έλθουν στον κόσμο.

Ο γιατρός μιάς είπε, ότι οι γονείς έχουν καθήκον να διατηρούνται σε καλή φόρμα, να κάνουν σπόρ, γυμναστική και πρό πάντων να αναπνέουν καλά. Μου είπε, ιδιαίτερος, κάτι το οποίο ήταν για μένα εξαιρετικά ωφέλιμο και εξαιρετικά πολυτίμη. Μου συνέστησε ζωηρά, να μην αφήσω να παραιοσυνθώ από υπερβολικές θυσίες που κάνουν μερικές γυναίκες ή μερικές μητέρες στις οικογένειές των, οι οποίες νομίζουν, ότι συντελούν στην ευτυχία της οικογενείας των και των παιδιών των, με το να εξαντλούνται στην εργασία, να μην λαμβάνουν καμιά φροντίδα για την υγεία των και να μη κοιμούνται ποτέ. Υπό τις συνθήκες αυτές, ελη ή οικογένεια απειναντίας υποφέρει.

ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΝΑ ΓΙΝΩ ΜΗΤΕΡΑ

Μόλις αίσθανθηκα ότι πρόκειται να γίνω μητέρα, άμέσως έπεσε κέρθη-κα το γιατρό. 'Εννοείται, φυσικά, τον οικογενειακό γιατρό και όχι ακόμη τον ματευτήρα. Πράγματι ο οικογενειακός γιατρός γνωρίζει καλύτερα τον οργανισμό σας τις μικρές του αδυναμίες και αυτός μπορεί να πληροφορήσει καλύτερα τον ματευτήρα, μόλις τον χρειασθείτε. Από τον δεύτερο ή τρίτο μήνα της εγκυμοσύνης σας, θα επισκεφθείτε τον ματευτήρα. Στην αρχή, θα τον επισκέπτεσθε κάθε δυο μήνες και μιά φορά τον μήνα από τον έκτο και έβδομο μήνα.

ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΙΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ ΜΟΥ

Όμολογώ ότι το διάβημα αυτό φάνηκε παράξενο και σχεδόν μιάς κατηγορήσαν γι' αυτό μερικά συγγενικά πρόσωπα. 'Αλλά ξέραμε καλά, ότι όποιοιδήποτε κι' αν ήταν το αποτέλεσμα της ιατρικής εξέτασής μας, δεν θα εμπόδιζε την ένωσή μας. 'Ολα έπρεπε να σκεφθώ ότι αργότερα θα έπαιρνα μεγαλύτερες διαστάσεις και ότι πάντως όφειλα να προβλέψω πώς να συγκρατήσω το παιδί που έχω στα σπλάχνα μου. Οι κοιλιακοί βύθις. 'Η προφύλαξή αυτή δεν εινε τίποτα, όταν σκεφθώ κανείς, ότι αρ-κεί για να αποφύγη τους φοβερούς

Όμολογώ, ότι κατά την πρώτη μου εγκυμοσύνη έκανα μερικά πα-ριώδη πράγματα, αλλά η πείρα με έδωσε να μην τα επαναλάβω πλέον.

Είπε πολλοί γνωστοί, γι'α να τους επαναλάβω οι υγιεινοί δρόμοι που πρέπει να ακολουθή κάθε μητέρα όταν περιμένει παιδί. 'Υπάρχει όμως ένα σημείον στο οποίο, κατά την γνώμην μου, δεν έδωσατε αρκετή προσοχή. 'Ενωσώ το σημείον, που αφορά την ψυχική διάθεση της νέας μητέρας.

ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Θα σάς κάνω ίσως να χαμογελά-σετε. 'Αλλά, μόλις αισθανόμουν πως θα γίνω μητέρα, άρχιζα μεθο-δικά να καλλιεργώ στον έαυτό μου σκέψεις αισιόδοξες, χαρούμενες, σοβαρές. 'Υπάρχει η γνώμη ότι εάν η γυναίκα που έγκυμονεί βλέπει ω-ραία πρόσωπα ή ωραίες εικόνες, επηρεάζεται από αυτές και το παιδί που θα γεννηθί θα πάρη κάτι από την όμορφιά αυτών των εικόνων.

'Απέφηνα προσεκτικά, σε όλο το διάστημα της εγκυμοσύνης μου, όλα τα θέματα που μπορούσαν να τα-ράξουν τα νεύρα μου ή να με δυσα-ρεστήσουν. 'Απεναντίας, άρχιζα να διαβάω ευχάριστα πράγματα, ανα-ζητούσα καλή μουσική, έσυχναζα στα μουσεία και στις εκθέσεις. Συγ-χνώς, δεν περνούσε ημέρα χωρίς τον διειρημό το μέλλον του παι-διού μου. Το δημιουργούσα μέσα μου, ήθικα, πνευματικά όσο και φυ-σικά. Το ήθελα καθ' όλα τέλειο. Το διέτασσα να εινε εξυπνο, εοκίσθητο, γενναίο.

Κάθε πρωί και βράδυ, έκανα λί-γες άσκήσεις, που τις συνόδεα με άναπνευστικές κινήσεις, κατά τις ό-ποιες συνεκέντρωνα την σκέψη μου, στην όφελεια που ο ζωογόνος αυτός και ήσυχος άέρας θα έφερνε στο παιδί μου. Μήπως όφειλονται στις έ-πιπυνες αυτές σκέψεις, το γέλιο, ή εξυπνάδα και ή χαρά των παιδιών μου;

'Εγώ, τουλάχιστον, αυτό πιστεύω!

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΙΑΣ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ παιδιά μου εινε όλα ώραϊα και υγιή. 'Εχουν το ζωηρό έκείνο πνεύμα, το όποιον δείχνει από τα 4 ή 5 χρόνια των, ότι θα γίνου-ν αργότερα έξυπνοι. Άνδρες και γυναίκες, καλά Ισορροπημένοι, προ-σαρμοσμένοι στη ζωή, και Ικανοί να εινε ευτυχισμένοι. Καθ' όσον πρόκει-ται περί γεγονότος γιατί να μην το όμολογήσω; Είμαι υπερήφανη γι' αυτά. 'Ακόμη πιο υπερήφανη, γιατί ο άνδρας μου κι' εγώ, όταν παν-δρευθήκαμε μένουμε και οι δυο συμ-φωνοί, ότι έχουμε πολλά παιδιά και ότι θα εινε υγιή και με καλό χαρακτήρα.

Είμεθα υγιείς και νέοι. 'Ημουν ει-κοσιδύο χρόνων και ο άνδρας μου εικοσι δέκα. 'Αλλά είχαμε πλήρη συνείδηση της σπουδαιότητας και της

ισορροπίας του καθήκοντος που ά-ναλαμβάνουμε, να δημιουργήσουμε μιά οίκογένεια. Σύμφω-νοι και οι δυο, αποφασίσαμε να ζή-σουμε μόνο για μιάς. 'Επέρασαν δύ-δεκα χρόνια. Τα παιδιά μας εινε 11, 9, 8 και 6 ετών. 'Ο άνδρας μου κι' εγώ αισθανόμθα μιά μεγάλη αγά-πη ο ένας για τον άλλο, ή οποία έ-διπλασιάζετο με μιά μεγάλη έκτί-μησι και με απόλυτη συνεννόηση. Γι' αυτό, δεν διατάσαμε να αντιμετώπι-σασμε ελλικρινά, από την έποχή των άρραβόνων μας, το ζήτημα των παι-διών, τα οποία ευχόμεθα με όλη μας την καρδιά να φέρουμε στον κό-σμο. Γι' αυτό δεν διατάσαμε ούτε ο ένας ούτε ο άλλος, να συμβουλευ-όμαστε τον οικογενειακό μας γιατρό, να του ζητήσουμε να μιάς εξέταση

ισορραφώς για να είμεθα βέβαιοι ότι είμεθα έντελως υγιείς.

ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΙΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ ΜΟΥ

Όμολογώ ότι το διάβημα αυτό φάνηκε παράξενο και σχεδόν μιάς κατηγορήσαν γι' αυτό μερικά συγγενικά πρόσωπα. 'Αλλά ξέραμε καλά, ότι όποιοιδήποτε κι' αν ήταν το αποτέλεσμα της ιατρικής εξέτασής μας, δεν θα εμπόδιζε την ένωσή μας. 'Ολα έπρεπε να σκεφθώ ότι αργότερα θα έπαιρνα μεγαλύτερες διαστάσεις και ότι πάντως όφειλα να προβλέψω πώς να συγκρατήσω το παιδί που έχω στα σπλάχνα μου. Οι κοιλιακοί βύθις. 'Η προφύλαξή αυτή δεν εινε τίποτα, όταν σκεφθώ κανείς, ότι αρ-κεί για να αποφύγη τους φοβερούς

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΣΤΗΝ ΝΑΝΤΙΑ

Το όρασί σας γράμμα μιάς συνεινήσε-πολύ και λυσιμυθε ελλικρινά γιατί από κάποια άπορροξία δεν έδημοσιεύθηκε η απάντησις για τα ζήτηματα που σάς έν-διαφέρουν. Την ερχόμενη έδωμάδα ή κ. 'Ιωκαεμίδου θα έχη την καλωσύνη να άσοληθή πάλι με σάς και να σάς δώσει συμβουλές για την περιποίησι του προσώπου σας.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΣΤΗΝ Α. Κ. Τ.

Στην στήλη της κ. 'Ιωκαεμίδου θα βρήτε την απάντησι για τα ζήτηματα της όμορφιάς σας. Για την εξέλεψη

“Όσες είσαστε ευχαρι-στημένες από την

“ΓΥΝΑΙΚΑ”

πέστε το και στις φίλες σας και πείστε τις να την αγοράζουν

ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΤΗΣ “ΓΥΝΑΙΚΑΣ” ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΜΑΣ ΕΡΩΤΟΥΝ ΚΙ' ΕΜΕΙΣ ΑΠΑΝΤΟΥΜΕ

των σπιτουριών σας ή κ. 'Ιωκαεμίδου διαβέτε την Sulfuradium, ή οποία ειναι μια λυσινά θανμιασία για την περι-ποίησι σας. Στοιχίζει δρ. 170. 'Επίσης μπορείτε να μεταχειρσθήτε και την κρέ-μα της, ή οποία στοιχίζει 80 δρ. Θα τα προσηνέψετε από το 'Ινστιτούτον της κ. 'Ιωκαεμίδου, Καταγωγής Σε-βίας 8. Δυστυχώς δεν μιάς μένει καιρός για να ανατρέξω στα παλιά φύλλα και να σάς πωμε σε ποιά δημοσιεύσει την γυμναστική που θέλετε. Δημοσιεύ-με τακτικά άσκήσεις γυμναστικής, όπου θα βρήτε και σεις έσκιες που ειναι κα-τάλληλες για σάς.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΣΤΗΝ Μ. Μ., ΑΓΙΟΝ ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΚΡΗΤΗΣ

Οι συνταγές που έγγράφημε σε παραση-μένο φύλλο ειναι άδολαβείς, άρκει να γίνη καλή ή έκτέλεσις. Χαμογέλι θα βάλετε όσο χρειάζεται συνήθως για δυο φλυ-

τάνια. Τη μηχανή θα πρέπει να την λουστράρετε πάλι έξ άρχης με το κοινό λούστρο των μαγαζιών.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΣΤΗΝ Μ. Κ., ΑΜΥΝ-ΤΑΙΟΝ

“Έχετε το κανονικό βάρος και σάς εχόμεθα να το διατηρήσετε έως τα 25 χρόνια σας.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΣΤΗΝ Σ. Θ.

“Έχετε λίγο περισσότερες διόδεις από ότι θα έπρεπε, αλλά στην ηλικία σας δεν επιτρέπεται ή διαίτα, θα ήταν εν-άλλημα αν σάς την συνιστούσαμε. 'Ορεί-λετε να κάνετε κάθε μέρα τακτικά γυ-μναστική και περπάτο. Καί' ν' αποφεύ-γετε, φυσικά, τα πολύ παχιά φαγητά.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΣΤΗΝ Κ. Α., ΚΑ-ΛΑΜΑΣ

Το φαγητάκι σας, αν το θέλετε σπόρ,

να το κάνετε σε έκοσι άφασμα, που ειναι πολύ της μόδας. Για να το φορήτε με καφέ έξοσινά, πρέπει στο καρσό να υπερσχή το καφέ χρώμα. 'Αφού είσθε άνύγη, ή φούστα με δυο πιά-τες θα σάς ταιριάζη. Οι φούστες αυ-τές συνήθιζονται πολύ. Σε καταστή-ματα Σωάων θα βρήτε μεγάλη ποικιλία έκοσι άφασμάτων, με τις καλύτερες τιμές. ‘Ος άπογευματινές συνηθίζονται οι τσάντες—φάκελλοι. Οι ποιόντες ειναι μεγαλύτερες και κρεμασιές.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΣΤΗΝ ΚΑΣΤΑΝΗ—ΑΘΗΝΑΣ

Αδν θυμολύσατε αν ελάδα με προη-γούμενο γράμμα σας. Πάντως, αν ελή-φθη, σάς έχωμε ήδη απαντήσει. Θα δη-μοσιεύουμε το ταγιέρ που θέλετε, αλλά δεν ξέρωμε πότε, γιατί προηγούνται άλλ-

λες άναγνώστριες, οι όποιες μιάς έχου-ν ζητήσει διάφορα πλεκτά μοντέλλα.

Σημ. ε Γυναικας.— Παρακαλού-με τις άναγνώστριες να μη μιάς ζητούν το σχέδιο του καρέ ντε τάμπλ γιατί, όπως έξηγήσαμε δι' επιστολών μας σε πολλές έξ αυτών, ή έκτίποισις του σε τόσο πολλά αντίτυπα, προς το παρόν τουλάχιστον, δεν ειναι δυνατή, δια λό-γους τεχνικούς. 'Ελπίζωμε αν τούτοις, ότι θα υπερνευρήσασμε την δυσκολία αυτή και ότι έτσι θα μπορούμε, εις προσε-χες μέλλον, να ικανοποιήμε κάθε επι-θυμία των άναγνοστριών μας.

“Όσες είσαστε ευχαρι-στημένες από την

“ΓΥΝΑΙΚΑ”

πέστε το και στις φίλες σας και πείστε τις να την αγοράζουν

ΕΡΓΟΧΕΙΡΟ

Δαντέλλα για στόρ

Πολλές άναγνώστριες μιάς ζητούν στόρ, με εύκολη και καλαίσθητη εργασία. 'Η άλήθεια ειναι, ότι στα στόρ δεν χρειάζονται πολύ λε-πτές και φίνες δαντέλλες, γιατί καταστρέ-φονται από τον ήλιο. Πιο πρακτικές ειναι οι δαντέλλες που άντέχουν στην επίδρασι του ή-λιου και δεν καταστρέφονται εύκολα. Θα ή-ταν έγκλημα, χάριν των στόρ, να κλείνετε τα παράθυρα και να έμποδιζετε να μπαίνη μέσα στο σπίτι ο ζωογόνος ήλιος, που σάς δίδει υγεία και χαρά.

'Η εικόνα μας σάς επιτρέπει να παρατηρή-σετε την άπλότητα της εργασίας μιάς δαντέλ-λας για στόρ από λασέ. Δεν έχει καμιά βελονιά κεντήματος και ράβεται στα σημεία που ένώνεται ο λασές με μικρές μόνο βελο-νίες.

'Η δαντέλλα και ο άντρ-ντές από λασέ εϊ-ναι κατάλληλα, όχι μόνο για στόρ, άλλα και για κουρτίνες και για σκέπασμα κρεβατιού.

'Η δαντέλλα αυτή γίνετα με λασέ σε δύο τόνους και ο συνδυασμός των προσθέτει μιά πρωτοτυπία στο είδος αυτό της δαντέλλας.

'Εκτός από το λασέ, μπορείτε, αν θέλετε, να χρησιμοποιήσετε για την δαντέλλα αυτή σιριτάκι, το όποιον θα πλέξετε με κροσεδάκι και λεπτή κλωστή και εις το όποιον θα δώ-σετε το φάρδος που συνήθως έχει ο λασές. Δεν ειναι, βέβαια, άνάγκη, να σάς πούμε, ότι ο λασές ή το σιριτάκι τρυπώνονται σε άρρη τεκτονικό ή χονδρό χαρτί, άφοι προηγουμε-ως άντιγραφή έπάνω σ' αυτό το σχέδιο.

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Η ΠΟΛΛΑΠΛΗ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΜΜΩΝΙΑΣ

Να είσθε προσεκτικές. Να έχετε πάντοτε στο σπίτι σας ένα μικρό μπουκαλάκι με άμμωνία.

'Η άμμωνία μπορεί να σάς χρησιμεύση, ένα σωρό φορές, σε διάφορες περιστάσεις. Να διατηρήτε την άμμωνία σε μπουκαλί καλά σφραγισμένο, γιατί εξατμίζεται εύκολα.

'Η άμμωνία καθαρίζει τα βελόνια, τα φέτε, τα μεταξωτά, τις λαομπογιές κ.λ.λ.

Για να καταστρέψετε τα αυγά των σκόρων που επικάθηνται μέσα στα χαλιά και στα ταπέτα, βρέξτε ένα άφασμα σε πολύ ζεστή διάλυση άμ-μονίας τοποθετήσατέ το από την άνωπότη του χαλιού ή του ταπέτου και σιδηρώσατε.

Για να ζωογονήσετε τα χρώματα ενός ύφα-ί βάλετε με βαμβάκι λίγη άμμωνία στο κατυμένο

«Η ΓΥΝΑΙΚΑ»

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ

ΠΕΡΙΚΕΣ ΜΑΝΤΡΙΛΕΝ

Μαδάτε και καθαρίστε τις πέριδες, τις κενάβετε με καλό βούτυρο, μέσα σε ήπιον δοχείο. Κατόπιν προσθέτετε φέτες πορτοκαλιού καθαρισμένου και χωρίς κοκούσια (έξη φέτες περίπου για κάθε πέριδα). Προσθέτετε τον χυμό ενός πορτοκαλιού, κλείνετε έρμητικά το δοχείο και αφήνετε να ψηθούν, είκοσι έως τρι-κοσιπέντε λεπτά.

μέρος. 'Η άμμωνία θα βοηθήση να εξαλειφθή γεγορρότερα το μαύρο σημείο.

Όταν σάς τοιμήση κανένα έντομο, προπά-ντον καμιά μέλισσα ή σφήμα, πρέπει άμέσως στο τοίμημα να βάλετε λίγη άμμωνία. Με την άμμωνία θα άποφύγετε την φλόγωσι του τοί-μηματος.

Κτυπάτε τα αυγά με την ζάχαρι και προσθέ-τετε λίγα-λίγα τα άμύδαλα, το κάστανο, την ξυμμένη φλούδα και τον χυμό του λεμονιού. Ψή-νετε είκοσι λεπτά, σε σιγανό φούρνο και γαρ-νίρετε με κρέμα σαντιγύ.

ΠΕΡΙΚΕΣ ΜΕ ΚΑΣΤΑΝΑ

Κομμάτιτε τις πέριδες με καλό βούτυρο. Συγχρόνως κομμάτιτε μερικά μικρά καρυδά-νια. Τις σβύνετε με καλό άσπρο κρεσί. Σκεπά-τετε την κατσαρόλα και τις αφήνετε να ψηθούν λίγο. Προσθέτετε κατόπιν ένα ποτήρι Μαδέρα ή καλό άσπρο κρεσί και καμιά τριανταριά κά-στανα ψητά. 'Αφήνετε να ψηθούν, έως ότου μεί-νη μιά καλή παχιά σάλτσα.

ΚΑΣΤΑΝΑΤΟ

140 δρ. ζάχαρι, 60 δρ. άμύδαλα καθαρίστη, περασμένα από την μηχανή, 60 δρ. κάστανα βρα-σμένα, περασμένα στην μηχανή (ψηφίζονται άκα-θάριστα), 7 αυγά, λίγη φλούδα λεμονιού ή μα-ταριού και των χυμό ενός λεμονιού.

Κτυπάτε τα αυγά με την ζάχαρι και προσθέ-τετε λίγα-λίγα τα άμύδαλα, το κάστανο, την ξυμμένη φλούδα και τον χυμό του λεμονιού. Ψή-νετε είκοσι λεπτά, σε σιγανό φούρνο και γαρ-νίρετε με κρέμα σαντιγύ.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΣΕΛΙΔΑ ΓΡΑΜΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΛΑΛΑΟΥΝΗ

Η ΙΣΟΘΗΡΙΣ ΤΟΥ ΣΥΝΘΕΤΟΥ ΤΗΣ "ΚΑΡΜΕΝ"

Και ποιος δεν άκουσε μία φορά τουλάχιστον στη ζωή του την «Κάρμεν»; Και ποιος δεν συνεπαθήκε απ' τη φωτεινή και φλογερή αυτή μουσική; Και ποια μαθητριά σου «Ωδείου δεν τραγούδησε, ανάλογα με τη φωνή της, το περίφημο τραγούδι της Κάρμεν ή την άρια της Μιχαέλας; Μία μουσική που μιλεί σε όλους που άγγίζει κάθε καρδιά. Ο Ζωρζ Μπιζέ, αλήθεια, τι μεγάλος μουσικός... Η «Κάρμεν»... Μπιζέ ίσον Κάρμεν. Μά περα απ' αυτό σχεδόν δεν ξέρουμε τίποτα για το έργο του. Οι τεύτοροι τραγουδούν και την περίφημη βακαρόλλα απ' τους «Αλεις Μαργαριτών», οι βαρύτονοι την άρια από την «Σοφία Κόρη της Πέρθ». Κάποτε ακούσαμε και την «Παιδική Σουίτα» του...

Φέτος, στις 25 Οκτωβρίου η Γαλλία και όλος ο κόσμος γιόρτασαν τα 100 χρόνια απ' τη γέννησή του και με την ευκαιρία αυτή δεν βρισκόμαστε άσκοποι να γράψω δυο λόγια για τις φιλόδοξες αναγνώστριές μας σχετικά με τη ξεχωριστή αυτή μουσική φυσιογνωμία που ποιος ξέρει τι θαδίνει ακόμα στη Μουσική αν ο θάνατος δεν εργόταν τόσο πρόωρα να κόψει τη δημιουργική αυτή ζωή. Γιατί ο Μπιζέ πέθανε νέος, μόλις 37 ετών στις 3 Ιουνίου 1875. Και όμως μέσα στη σύντομη ζωή πόση δημιουργία!

Γεννήθηκε στο Παρίσι το 1838, γιος ενός καθηγητού του τραγουδιού και σπούδασε στο Κονσερβατόριο, μαθητής του Χαλεβιού στη σύνθεση και του Μαρмонтέλ στο πιάνο. Πήρε δλα τα βραβεία όλων των τάξεων και το βραβείο της Ρώμης στα 1873. Είναι ένας απ' τους μουσικούς που —ίσως περισσότεροι απ' όλους— τιμά τη Γαλλική τέχνη, Κομψότητα, γοητεία, διαύγεια, μουσική ευλωλία που ξέρει να λεί με απόλυτη ακρίβεια αυτό που πρέπει, και μόνο αυτό που πρέπει, μία τέλεια αντίληψη της ωμορφιάς και άπειρος σεβασμός στη φόρμα, κι' ακόμα μία ευγένεια, μία ειλικρίνεια, ένα βαθύτατο αληθινό αίσθημα. Και όμως η «Κάρμεν» όταν πρωτοδόθηκε στα 1875 δεν άρεσε! Κατηγόρησαν τον Μπιζέ για έλλειψη φόρμας, γι' τη φλύαρη όρχηστρα του, για έλλειψη μελωδίας, του βρήκαν ακόμα βαγνερική επίδοξη! Ο ίδιος δεν πρόφτασε να δει την εύτυχια της «Κάρμεν» που την προμερίσει της — η «Κάρμεν» έδόθη στις 3 Μαρτίου 1875 — άρρωστος, πικραμένος, απογοητευμένος από την παραγωγή. Και όμως λίγα χρόνια αργότερα η «Κάρμεν» έθροιάβευε παντού κι' έκανε τον Νίτσε ν' άπαρηγορηθεί Βάγκνερ και όλη τη Γερμανική τέχνη και να γράφει στα 1881 όταν τυχαίως άκουσε την «Κάρμεν» στη Γένοβα όπου περφόρεται τη μελαγχολία και την

ΜΙΑ ΓΑΛΛΙΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ ΤΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ

Σήμερα οι Αθηναίοι φιλόμουσοι θ' ακούσουν μία μεγάλη Γαλλίδα καλλιτέχνη που θα δώσει ένα ρεσιτάλ στο θέατρο Κοντοπούλη (Ρέξ), την Μαντελέν Γκρέυ. Ένα όνομα παγκόσμιο, μία τραγουδίστρια — μουσικός απ' τις λίγες που έχουν ακόμα άπομεινεί μέσα σ' αυτόν τον κό-

σμο της επίσειξως, όπως κατάντησε να είναι μία όλο αυτό το πλήθος των ώριων φωνών που ακόμα καθεμέρα και που καθεμία του μας σερβίρει τις αιδώνες χυλοτραγουδιμένες άριες ή τα πιο γνωστά εντυπωσιακά τραγούδια.

Αν γενικά στη μουσική σήμερα η βιρτουοζιτέ, η δεξιότητα, έκανε πολλούς καλλιτέχνες να ξεχάσουν τι είναι πραγματική τέχνη και να την συγχέουν με ακροβατικές άκρίβειες, στο τραγούδι το πράγμα είναι ακόμα χειρότερο γιατί δεν υπάρχουν πια ούτε αυτό, Μία ώραία φωνή, με μία ώραία εμφάνιση, να η εύκολη επιτυχία. Γι' αυτό καλλιτέχνες σαν την Μαντελέν Γκρέυ που θυσιάζουν τις εύκολες αυτές επιτυχίες σε κάτι βαθύτερο και πνευματικότερο αξίζουν ιδιαίτερη προσοχή. Ρίξτε μία ματιά στο πρόγραμμά της και θα εννοήσετε τον άγωνά της. Και πηγαίνετε να την ακούσετε. Πρό πάντως σεις μικρές μου τραγουδίστριες που νομίζετε πως άρκει ή ώραία φωνή με την όποιαν σας έρπικρίζει ο Θεός για να κατακτήσετε την τέχνη και τον κόσμο. Μεταξύ άλλων έργων νέων και παιδιών συνθέτων, η κ. Γκρέυ τραγουδεί ελληνικά και συνθέσεις Καλομυρίδη, Πονηρίδη, Ριάδη. Και δεν τις τραγουδεί για βίολι βρισκείται στην «Ελλάδα. Ανέκαθεν η μεγάλη αυτή καλλιτέχνης υπήρξε μία απ' τις πιο ένθερμα θαυμάστριες της νεοκλής μας μουσικής Σχολής και παντού άλλοι όπου τραγουδεί, δεν παραλείπει να προσθέσει στο πρόγραμμά της και ελληνικά τραγούδια. Ας πάμε να την γευοκοροήσουμε όπως της αξίζει.

Η ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΣΥΜΦΩΝΙΚΗ ΜΕ ΤΟΝ ΒΑΛΤΕΡ

Ήταν μία αληθινή εύτυχία να ίδουμε ακόμα δυο φορές τον Μπρούνο Βάλτερ επί κεφαλής της όρχηστρας μας τόσο στην έκτακτη Συμφωνική Συναντηση της Δευτέρας, όσο και στη Γενική Δοκιμή της Κυριακής. Εύτυχία για μας όλους τους ακροατές που μέσα απ' τη δημιουργική έρμηνεία του αντικρούσαμε καινούριες ωμορφίες, εύτυχία για τους μουσικούς της όρχηστρας να οδηγούνται από ένα τέτοιο δάσκαλο. Πόσο έκέρδισε η όρχηστρα μας, αλήθεια! Αυτή τη φορά ήταν ακόμα πιο μεγάλη η συνοχή, η ελαστικότητα, η ευκίνησια, η όρχηστρα ολοκληρωθείς σαν ένα άνθρωπο που ακολουθούσε πιστά και προσεκτικά τις διαταγές, τις παρακλήσεις, τις επιπλήξεις, τη θέληση του μάγου του τίν θυθυ.

Ως τόσο το πρόνομαμα ήταν λίγο... περίεργο. Τρεις Εισαγωγές, ένα Συμφωνικό Ποίημα, ένα μικρό κομμάτι και η Συμφωνία του Διός του Μόστσαρτ. «Οχι πως δεν ακούσαμε και δεν άκουσαμε πάντα ευχάριστα την Εισαγωγή του «Αδενγκον» και των «Αρχιτραγουδιών» ή το Συμφωνικό Ποίημα του Ρίχτ. Στράους «Θάνατος και Έξωλωση». Αλλά όταν έχει κανείς την τύχη να έχει επί κεφαλής της όρχηστρας του ένα Μπρούνο Βάλτερ — και ποιος ξέρει αν θα ξαναγίνει ποτέ αυτή την τύχη — λογικά ποτέ ας ακούσει κάτι έργο λιγότερο παλαιό να μένει, να διαλογηθεί κάτι. Ο Μπρούνερ και ο Μάλερ είναι άγνωστοι στας Αθήνας. Ποιος θα μπορούσε να είναι τελειότερος έρμηνευτής των απ' τον Μπρούνο Βάλτερ που υπήρξε μαθητής των; Και πως θα θέλαμε ν' ακούσουμε μία

Συμφωνία Μπράμς... Αληθινά, δεν είναι καθόλου άξιοι συγκαταληφθέντες αυτοί που υπέβαλαν ή συνεβούλευσαν ένα τέτοιο πρόγραμμα...

Αυτά όλα δεν θα πουν πως και η δεύτερη αυτή συναυλία δεν υπήρξε μία πραγματική και άνωτερη πνευματική απόλαυση. Η Εισαγωγή του Μπετόβεν «Λεονώρα» άριθ. 3 ήταν μία μεγάλη, γεμάτη πλαστικότητα και θερμή όσο και συγκρατημένη έκφραση. Αλλά εκεί που φάνηκε λειώδη ή προόδος της όρχηστρας ήταν η Συμφωνία του Μόστσαρτ. Αν η προηγούμενη έκτελεσις Μόστσαρτ ήταν θαύμα ευγένειας, λεπτότητας και κομψότητας, έδω η όρχηστρα έγινε πραγματικά αβέβαια, και ήταν ένας κόσμος άπαιτο από κάθε γήνη και άνθρωπο αυτός που αντικρούσαμε ανάμεσα απ' την έρμηνεία του μεγάλου Μουσικού, ήταν και πρώτη ίσως φορά στον τόπο μας, μία ατύχισια, μία αληθινή, μία τέλεια Μόστσαρτ έρμηνεία.

Η εδύγεια, η ευαισθησία, η λεπτότης, η δύναμις του Μπρούνο Βάλτερ ανέδειξαν με τον πιο ξεπερασμένο τρόπο το «Θάνατος και Έξωλωση» του Ρίχαρντ Στράους, το Ποελοούδιο των «Αδενγκον», το Ποελοούδιο των «Αρχιτραγουδιών». Σ' αυτό το τελευταίο ίδιος, η όρχηστρα είχε μια θαυμαστή διάγνωση, μία ισορροπία, που σπάνια, ίσως ποτέ, δεν είχε φθάσει.

Αποθεωτική χειροκοπήματα ήταν η πεντατονία μας ένδειξις ετών που τόσο μεγάλο μουσικό κόπο το περασμά του θα μείνει στας Αθήνας αλησμόνητα.

Τα πρώτα φορά ή όπερα του Ρίχαρντ Στράους, «Ο Ίππετος με το Ρόδο» Ροσενκβαλλ — θα δοθεί προσεχώς στο Λονδίνο και σε αγγλική γλώσσα. Η μεταφράσις τελείωσε κιόλας και οι φηλοί άρχισαν τη μελέτη. Έλπίζεται ότι το έργο θα δοθεί περί τις αρχές Ιανουαρίου.

Επειτα από πολλά χρόνια απουσίας, οι Βιεννέζοι ξαναείδαν με άπειρη χαρά τον Ρίχαρντ Στράους στο ανάλογο του διεθνούς δρχήστρας. Ο ίδιος συνεργάστηκε υπέροχα τον φίλο του Στράους, η όρχηστρα Κολόν με τον Πάλλ Παρλ είχε αναλάβει την μουσική συνοδεία του έργου.

Σύ Παρίσι έδόθη ένα δράμα του Ρενέ Φωσσόν γύρω από τη ζωή του Μπετόβεν με τον τίτλο «Μπετόβεν». Ο ίδιος συνεργάστηκε υπέροχα τον φίλο του Στράους, η όρχηστρα Κολόν με τον Πάλλ Παρλ είχε αναλάβει την μουσική συνοδεία του έργου.

Σύ Παρίσι έδόθη ένα δράμα του Ρενέ Φωσσόν γύρω από τη ζωή του Μπετόβεν με τον τίτλο «Μπετόβεν». Ο ίδιος συνεργάστηκε υπέροχα τον φίλο του Στράους, η όρχηστρα Κολόν με τον Πάλλ Παρλ είχε αναλάβει την μουσική συνοδεία του έργου.

Σύ Παρίσι έδόθη ένα δράμα του Ρενέ Φωσσόν γύρω από τη ζωή του Μπετόβεν με τον τίτλο «Μπετόβεν». Ο ίδιος συνεργάστηκε υπέροχα τον φίλο του Στράους, η όρχηστρα Κολόν με τον Πάλλ Παρλ είχε αναλάβει την μουσική συνοδεία του έργου.

Σύ Παρίσι έδόθη ένα δράμα του Ρενέ Φωσσόν γύρω από τη ζωή του Μπετόβεν με τον τίτλο «Μπετόβεν». Ο ίδιος συνεργάστηκε υπέροχα τον φίλο του Στράους, η όρχηστρα Κολόν με τον Πάλλ Παρλ είχε αναλάβει την μουσική συνοδεία του έργου.

Σύ Παρίσι έδόθη ένα δράμα του Ρενέ Φωσσόν γύρω από τη ζωή του Μπετόβεν με τον τίτλο «Μπετόβεν». Ο ίδιος συνεργάστηκε υπέροχα τον φίλο του Στράους, η όρχηστρα Κολόν με τον Πάλλ Παρλ είχε αναλάβει την μουσική συνοδεία του έργου.

Η ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Η ΠΡΟΦΥΡΟΓΕΝΝΗΤΗ ΑΥΤΗ ΠΡΗΓΚΗΠΙΣΣΑ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ ΕΙΧΕ ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙ ΠΛΕΟΝ ΤΗΝ ΟΠΕΡΟΛΗ ΤΗΣ — ΔΙΑΝΟΗΤΙΚΗ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ, ΨΥΧΙΚΗ — ΩΤΑΝ ΕΦΘΑΣΕ ΣΤΗΝ ΠΛΗΡΗ ΑΝΘΩΙ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΣ. Η ΣΥΝΑΙΣΘΗΣΙΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΟΧΗΣ ΑΥΤΗΣ ΕΞΕΛΙΓΘΗΚΕ ΜΕ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΣΕ ΜΙΑΝ ΑΠΕΡΑΝΤΗ ΦΙΛΟΔΟΞΙΑ. Η "ΑΝΝΑ ΉΤΑΝ ΓΝΗΣΙΑ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΛΑΞΑΝΔΡΟΣ "ΑΛΕΞΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΑΡΟΥΣΕ ΤΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙ ΩΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ ΤΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΘΡΟΝΟ ΤΗΣ ΤΩΝ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΚΑΙ ΞΗΛΕΥΤΕΡΟ ΘΡΟΝΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΕΠΕΡΙΣΕ ΝΑ ΠΡΟΣΚΟΝΟΥΝ ΔΛΑ ΤΗ ΕΘΝΙΚΗΣ ΓΗΣ. ΣΤΗΝ ΑΠΟΛΥΤΑΡΧΙΚΗ ΚΑΙ ΜΕ ΑΛΥΓΙΣΤΗ ΘΕΛΗΡΑ ΟΠΛΙΣΜΕΝΗ ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΤΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΟΠΤΙΚΗΣ ΑΥΤΗΣ ΑΔΑΞΟΝΕΙΣ ΔΕΝ ΑΡΓΗΣΑΝ ΝΑ ΠΡΟΚΑΛΕΣΟΥΝ ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΔΙΑΣΤΡΟΦΕΣ. ΤΟ ΚΥΡΙΑΡΧΟ ΑΙΣΘΗΜΑ ΠΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΕ ΜΕΣΑ Σ' ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΨΥΧΗ, ΉΤΑΝ Η ΦΥΛΟΓΕΡΗ ΣΤΟΡΓΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΠΑΤΕΡΑ ΤΗΣ, ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΕΘΑΥΜΑΖΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΑΠ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΉΡΩΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ. ΜΑ ΣΥΓΧΡΩΝΟΣ ΕΝΟΙΩΣΕ ΉΝΑΝ ΑΚΑΤΑΛΟΓΗΤΟ ΘΑΥΜΑΣΜΟ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΝΔΡΙΚΗ ΩΜΟΡΦΙΑ, ΚΑΙ ΤΗ ΘΕΑΡΟΥΣΕ ΩΣ ΜΙΑ ΔΟΞΑ. "ΕΤΟΙ ΜΙΑ ΜΕΡΟΣ — ΚΑΙ ΔΗΓΕΙΤΑΙ ΑΥΤΟ ΤΟ ΕΠΙΣΙΟΔΙΟ ΣΤΗΝ "ΑΛΕΞΙΑΔΑ — ΕΒΛΕΠΕ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΘΥΡΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΤΙΟΥ ΜΑΖΗ ΜΕ ΤΙΣ ΑΔΕΛΦΕΣ ΤΗΣ ΤΗ ΣΥΝΟΔΕΙΑ ΠΟΥ ΔΗΛΟΥΣΕ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΩΝ ΜΙΧΑΗΛ "ΑΝΕΜΑ, ΉΝΑΝ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ ΣΥΝΑΜΟΤΗ. Η ΠΕΡΙΦΑΝΗ ΑΝΔΡΙΚΗ ΩΜΟΡΦΙΑ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΎΦΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΞΕΝΗΣΑΝ ΤΕΤΟΙΑ ΕΝΤΥΠΩΣΙ, ΩΣΤΕ ΉΤΡΕΞΕ ΑΜΕΣΩΣ ΣΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΗΣ, ΠΟΥ ΉΤΑΝ ΒΥΘΙΣΜΕΝΟΣ ΣΤΙΣ ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ ΤΩ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΙΔΙΑΙΤΕΡΟ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙ, ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΕΤΕΥΣΕ ΤΟΣΟ ΘΕΟΥΑ ΜΕ ΔΩΣΗ ΧΑΡΙΣ ΣΤΟΝ "ΑΝΕΜΑ, ΩΣΤΕ Ο "ΑΛΕΞΙΟΣ ΠΕΙΘΑΝΑΓΚΑΣΜΕΝΟΣ ΥΠΟΧΩΡΗΣΕ ΣΤΟ ΘΕΛΗΜΑ ΤΗΣ. ΜΑ Ο ΘΑΥΜΑΣΜΟΣ ΑΥΤΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΔΡΙΚΗ ΩΜΟΡΦΙΑ ΉΞΕΝΕ ΠΑΝΤΟΤΕ ΠΛΑΣΤΟΝΙΚΟΣ ΣΤΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΦΑΝΗΣ ΠΡΗΓΚΗΠΕΣΣΑΣ.

"Αννα Κομνηνή

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΟΦΙΑΣ Κ. ΣΠΑΝΟΥΔΗ

Β. αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

θρόνο. Τα παιδιά που γεννήθηκαν ύστερα από την "Αννα, η-δογον Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

αυτοκράτωρ». Το περίεργο είναι ότι όλη η αυτοκρατορική οικογένεια συμμερίζεται το μίσος της "Αννας για τον διάδοχο Ιωάννη. Καί πρώτα απ' όλους η μητέρα της, η απρηγκητέσσα σε ηλικία δέκα

Για την περήφανη πριγκίπισσα το χτύπημα είνε τρομερό. Αυτή θεωρούσε το θρόνο δικαιοματικά δικό της κτήμα κι' ένοιωσε πως ήταν από τον Θεό προωρισμένη να στεφθή Αυτοκράτειρα του Βυζαντίου. Καί μετά το θάνατο του Λατρεμένου της πατέρα της ήταν δδύνατον να συνθηκολογήσει με τον μισητό αδελφό της, έναν χρόνο συννομία για να τον έκθρονισή. Η συννομία άνεκαλύφθη, ο άτομος Νικηφόρος υπεχώρησε και ο νέος αυτοκράτωρ Ιωάννης άρνήθηκε να τιμωρήσει την αδελφή του. Μά η μεγαλόψυχη του αυτή πλήγωσε ακόμα βαθύτερα την άλαστική πριγκίπισσα.

Η "Αννα Κομνηνή ήταν τότε μόλις τριανταέξι ετών. Μά ένοιωσε πως η ζωή της τελείωσε πλέον. Έζησε ακόμα είκοσιπέντε χρόνια άφιερωμένα, όπως γράφει η ίδια, «στα βιβλία της και στον Θεό». Στο μοναστήρι που άποσύρθηκε μετά τον θάνατο του άνδρός της, σχηματίσθηκε μία αωλή σφών, φιλολόγων, θεολόγων, μοναχών, στους οποίους διάβαζε τις σελίδες των συγγραμμάτων της. Μά οι παλαιοί της φίλοι του Παλατιού την έγκατέλειψαν όλοι άναδρα για να κολακεύσουν τον αυτοκράτορα. Καί η άχαριστία στην αυτή άνοιξε νέες πληγές στην εύαισθητή ψυχή της "Αννας. Για να εξιστορήσω όλα τα όσα υπέφερα από την κακή των ανθρώπων, γράφει, άτρωπε νάχω την παραστατικότητα του "Ισοκράτη, την μεγαλόπνευστη ευγνωμία του Πυθαγόρα, την περιγραφική δεινότητα του "Ισώπορου, την όρμη του Πολέμο-νος, το λυρικό πάθος της Σαπφούς. Κι' ως τώρα ακόμη πού γράφω αυτές τις σελίδες, τα κύματα της μανιασμένης θάλασσας δεν παύουν να ξεσπάνουν επάνω μου». Έτσι η συγγραφέας της «Αλεξιάδας» τυλίγεται μέσα στην βιολή της μόνιας όπως μέσα σ' ένα πολύπτυχοι υπεραόρητη άρχαίο μανδύο. Θρηνεί όλους τους άγαπημένους του που πέθαναν και χηλεύει την ψυχή της Νιόβης. Μέσα στην «Αλεξιάδα» συγκεντρώνει και συσσωρεύει όλες τις αγάπες της και τα πάθη. "Ισως όλα αυτά να μη συμβιβάζονται με τον επιβεβλημένο έναν ιστορικό συγγραφέα αντικειμενικό. Μά το πάθος που διαπνέει τις υπέροχες σελίδες του έργου της είνε πάντα τόσο ειλικρινές και ανθρώπινο, ώστε παρασέρνει άκάθεκτα σε θαυμασμό και τον άστυρότερο κριτή της.

Η "Αννα Κομνηνή πέθανε σε ηλικία εξήντα πέντε χρόνων. Η πόρνη τροχιά που διαγράφει στη ζωή της, το εξαιρετικό πνεύμα της και η μελαγχολική νοσταλγία που άποπνέει όλη η ύπαρξής της, αναδεικνύουν άναγλωφά την ευγενική κι' ώραία μορφή της μέσα στην πεννακοθήκη των μεγάλων γυναικών μορφών της Ιστορίας.

ΣΟΦΙΑ Κ. ΣΠΑΝΟΥΔΗ

«Η ΓΥΝΑΙΚΑ»

Σελίς 17

«Η ΓΥΝΑΙΚΑ»

Σελίς 16

Σε έχω ανάγκη...

ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ
Α. ΛΑΡΕΝΤΟ

Κάθε άνδρας χρειάζεται να εμπνευστεί από μια γυναίκα για
ν' ανέβη ψηλά και να δημιουργήσει.

Κανείς αν πρόκειται για τζέντλεμαν
ή για κοινό θνητό.
Αφού επί εβδομάδες η Μπάμπη
έζησε με γέμισμα, χορούς, χαρτιά
και άρπυ γκολφ, μια μέρα συνάν-
τησε τον Τόνι Μπράνσγκροβ. Ο
Τόνι, ως εκ θαύματος ήταν διαφορε-
τικός. Δεν φορούσε ίδια ρούχα, και

ήσυχη γυναιά. Τον έκανε να μιλήσει
για μουσική, λογοτεχνία και τέλος
για την ίδια του την εργασία, δη-
λώνοντάς του πως δεν είχε ιδέα από
τέχνη, εκτός του ρόλου του μοντέ-
λων. Ξέδωμάσε όλους τους μεγάλους
ζωγράφους στους οποίους πόζαρε
για μοντέλλο.

είνε ανάγκη να δείχνει την φτηνά
σου, ούτε και να με γελοιοποιεί.
Ποτέ η Μπάμπη δεν είχε δει τον
Τζέρι τόσο θυμωμένο. Και ο θυμός
του αεζήθηκε όταν εκείνη που αρ-
νήθηκε να πάει μαζί του στο κυ-
νήγι.

— Δεν το υποψίζω αυτό το θήρεν

δεν έδινε καμιά σημασία στις εξο-
τερικές εμφάνισης. Δεν είχε ούτε
τόν έργο, ούτε την ελαφρότητα
των άλλων. Ήταν ένας μοντέρνος
καλλιτέχνης, που βρέθηκε στην πα-
ρέα αυτή κατά λάθος, παρασυρμέ-
νος από έναν τύπο που πορεύτηκε
τον μισό.

Ο Τζέρι και οι φίλοι του εκτι-
μούσαν κάπως το ταλέντο του άφα-
νου ζωγράφου, αλλά και γελοί-
σαν συνεχώς εις βάρος των περιέρ-
ων ιδεών του.

Μια μέρα η Μπάμπη σε μια συ-
ζήτηση για το κυνήγι, θέλησε να τον
προστατεύσει.

Ο κ. Μπράνσγκροβ, είπε, έχει
δική του άπρεχθάνεια το κυνήγι. Δεν
παύει ποτέ να διδάσκει και να αναζη-
τεί νέες χιλιάδες για να βρει ένα
φταγμένο πουλάκι, να το τρυφήσει
της φασαρίας του. Όσο για τα σπορ,
έχει νομίζω και ο κ. Τόνι, τόσο, ο-
σο έχετε κι' εσείς περί τέχνης.

Ο Τόνι Μπράνσγκροβ της χαμο-
γέλασε με ευγνωμοσύνη.
— Δεν μπορώ να καταλάβω την
νοσηρία τους της ελπίδας.

— Κι' εγώ πιστεύω πως θα με δια-
φείλουν όλα αυτά τα τρελλοπαίδια.
Ελάτε, είνε καιρός να με διασω-
σείτε, πάμε σε μια γυναιά να μιλήσω
λίγο μαζί.

Χαμογέλασε με το έλκυτικό της
στόμα και ωδήγησε τον Τόνι σε μια

— Τι εδουχτεί, να έχουν ένα μον-
τέλλο σαν κι' εσάς;
— Η Μπάμπη ένιωθε μια βαθιά
μελαγχολία στη φράση, που αυτή και
θα έδινε το πάλι εάν τον έκανε να
χαμογέλασε.

— Να μπορούσα κι' εγώ, της είπε,
να ζωγράφιζα όπως οι μεγάλοι αυ-
τοί μαίτρο, που αναφέρατε.

— Όπως να μπορούσατε, εάν
σας ένέπνευσε κάποιος! το απάντησε.
Για πρώτη φορά ο Τόνι έριξε το
βλέμμα του τόσο ζεστά μέσα στα
μάτια της. Για πρώτη φορά ανέκαλυ-
πτε το παιχνιδιόμα τους και τις ποι-
ητικές τους.

— Θα μπορούσατε εσείς να με εμ-
πνεύσατε, θα εμπνέατε όποιον ήθελε
με τα δικά σας μάτια που είδατε
προικισμένη.

— Η Μπάμπη ένιωθε καθώς τον
έκρινε μια πρωτόγνωρη συγκίνηση.
Τότε Τόνι, θα γινό εγώ η εμ-
πνευστή σου. Θα έλθο αδριάντα σε σου
πολύρο μόνον...

— Εκείνη την ώρα τους διέκοψε ο
Τζέρι, ο οποίος τους πλησίασε με
πειραγμένο ύφος.

— Τι ενδιαφέροντα πράγματα λέτε
και μοιάζετε τόσο απορροφημένοι;
τους είπε.

— Ο Τόνι είχε πάντα κάτι παρα-
πάνω να τη από τους άλλους φίλους
σου Τζέρι...
— Ώ, αν σ' άρεσε το φτέρν του,
μην το δείχνεις τόσο φανερά. Δεν

σπορ, μου χτυπά στα νεύρα, μου
παιρνει το κέφι μου. Βλέπεις Τζέ-
ρι διαφέρουμε τόσο οι δύο μας...
— Έτσι νομίζω κι' εγώ!

Στις τέσσερες ακριβώς την άλλη
μέρα η Μπάμπη άνοιξε το τρένο
και την σκάλα του ζωγράφου της.
Το εργαστήριό του ήταν φτωχό, μα
συμπληρωμένο.

— Πόσο σ' ευχαριστώ Μπάμπη
που ήρθες! Δεν σε πειράζει που είνε
φτωχά εδώ μέσα; Κάθισε, θα σου
ετοιμάσω αμέσως τσάι.

— Εκείνη σηκώθηκε να τον βοη-
θή.

— Ξέρεις τί μου θυμίζει εδώ; Τον
καιρό που γυρίζα φτωχό μοντέλλο
από ατέλει σε ατέλει. Και μου προ-
σέφεραν τα παιδιά τσάι με γλυκά...

Καθώς καθόντανε στο ντιβάνι, ο
Τόνι έβλεπε τις καμπύλες του λα-
μού της και το νεανικό σμάμα της.
Παρατηρούσε πόσο άρμονικά κινού-
σε τα χέρια της, με τι εδωκλία ση-
κωνότανε. Της είπε:

— Ζητώ κάτι στο πρόσωπό σου...
κάτι που θέλω να το αποθανάτισω
και δεν το βρίσκω. Ο Τζέρι, πο-
κά θα γινόταν ένδοξος και πλού-
σιος γιατί αυτό θα τον ένέπνευσε
και έδινε μεγάλης εμπνευσίας.

— Τα μάτια της έτρεχαν καθώς σκε-
πτόταν την ευτυχία της.
— Ο Τόνι την τράβηξε στην αγκα-
λιά του και της είπε:
— Έν, με την φλόγα μικρή θά μου, έλα... Αδ.
[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 22αν ΣΕΛΙΔΑ]

«Η ΓΥΝΑΙΚΑ»

ΟΤΑΝ ΤΑ ΜΥΑΛΑ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΩΝ ΠΑΙΡΝΟΥΝ ΑΕΡΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

«Η ιστορία μιας μικρής επαγγελματίσας, που ξεκίνησε για το Χόλλυγουντ με την ελ-
πίδα να γίνει στάρ.— Οι πρώτες απογοητεύσεις.— Η τρελή ζωή της πρωτεύουσας του
κινηματογράφου.— Αποτυχία.— Διάφωσις ελπίδων.— Η γρήγορη πτώσις.— Πωλητριά
σιγαρέττων, λουλουδιών, ταξί— γκέρι, φινικιοφάντ, πεννα και εξαθλίωσις.— Ο κανόν:
ένα τραγικό τέλος...»

Χιλιάδες κοριτσάιν σ' όλον τον
κόσμο ονειρεύονται να πάν,
μια μέρα στο Χόλλυγουντ και
να κάνουν εκεί την μεγαλόπρε-
πη, την φανταστική κι' απίστευ-
τη καριέρα μιας Μάρλεν Ντρί-
τση ή μιας Γκρέτα Γκάρμπο,
θα σάς διηγηθούμε παρακάτω
μια παράμοια ιστορία, κόπο-
ς μικρούλας ονειροπαρμένης κό-
ρης, μιας ακόμη μέσα απ' το
άπειρο πλήθος των δυστυχισμέ-
νων αυτών κοριτσιών, που νομι-
ζουν πως ή δόξα και τα πλούτη
επικοντώνται τόσο εύκολα. Θα την
δείτε να φτάνει στο Χόλλυγουντ,
την πρωτεύουσα της αταξίας,
να ρίχνεται γενναία στην σκλη-
ρή πάλη, την πιο αβέβαιη και
την πιο συντριπτική. Να ζή κον-
τά στις βεντέτες να ονειρεύε-
ται τη δόξα τους, τα πολυτελή
τους μέγαρα. Κι' ύστερα να πε-
τυχάνει να γίνεται κι' αυτή βεν-
τέττα. «Η μάλλον ν' αποτυγχάνει
να γυρίζει μέσα στο ανώνυμο
πλήθος των αθλίων φινικιοφάντ,
να κατεβαίνει πιο χαμηλά ακό-
μα, ώσπου να γίνει ταξί-γκέρι
στα ντάινγκ ή «γυμνή γυναίκα»
στα αμπαρέσκ.

— Όχι, όχι, περί αυτού πρόκειται.
Δεν αγαπάς κανέναν, δεν έζησες
ακόμη. Είσαι μισοζωντανή. Γι' αυτό
δεν βρίσκω αυτό που ζητώ...
— Δεν έχεις δική σου...
— Έχω Μπάμπη... Θέλεις να α-
γαπήσεις, τρελλά. Η καρδιά σου είνε
και σένα μισοζωντανή σαν την δική
μου. Ανήκεις και σ' αυτόν κόσμο των
δημιουργών. Είσαι φτιαγμένη για να
αποδόσεις, να δημιουργήσεις. Έχεις
έξω μέσα σου κόσμο το Τζέρι.
Μ' αυτός ο κόσμος σου είνε άσκη-
σις. Κι' όμως εσύ γεννήθηκες για να
εμπνεύσεις μεγάλα έργα!

— Η ιστορία άρχιζει
σχεδόν πάντα, μ' ένα
διανοησιμόν ωμορ-
φιάς, στον οποίο ή
«πρώτη» έμειβεταί μ'
ένα ελιστήριο νιάτο
Χόλλυγουντ. Η μι-
κρούλ' της ιστορίας
μας ήταν μια επαρχί-
α, ωτίσσο απ' την «Αμε-
ρική», προσωρινή
για την οικογενειακή
τυχία. Τ' άφησε, ο-
μως, όλα κι' έφυγε.
Ονειρεύεται από τό-
ρα το Βουλεβάρτο-
Χόλλυγουντ, που τη νύχτα της
πρωτογυνίας είναι γεμάτο από
πολυτελείς λιμουζίνες φορτωμέ-
νες με τις πεντάκορες στάρ.

Φθάνει στο Χόλλυγουντ κι' α-
μέσως την άλλη μέρα παρουσι-
άζεται σ' ένα απ' τα άπειρα
στούντιο, όπου της δίνουν ένα
«θεατικό δοκίμιο». Έν τ' μεταξύ
γυρίζει στους δρόμους αποδο-
μαζόντας τα άρθρα σε πο-
λύτιμα μέγαρα και τα πλημμε-
ριμένα στο φως νυκτερινά κέν-
τρα. Πιναίνει να γεμιάσει
στο ρεσταوران, που συγκεντρών-
ονται οι άνθρωποι του κινημα-
τογράφου, το Μπράν Ντρίμπα,
που το διεκδικεί μια πραγματι-
κή πρώην βεντέττα, η Τζέλι Πά-
τρικ.

Ένα βράδυ πάει σε κάποιο
νυκτερινό κέντρο. Σε λίγο φτά-
νει και η Μάρλεν Ντρίτση. Στη
στιγμή, μια ντουζίνα φωτογρά-
φον εξευρύνουν και... μυστα-
λίζοχουν την περίφημη βεντέ-
ττα.

«Η μικρή επαγγελματίσσο πε-
θαίνει από ζήλιας γαμήνη σε
μιαν άκρη του καμαρέ, χωρίς
να τραβήξει κανέναν το βλέμ-
μα.
— Ύστερα άρχιζει να περιορι-
εί στα διάφορα στούντιο κι' είν'
ευτυχισμένη όταν καταφέρνει
να την άψιουν να παρακολου-
θήση το γύρισμα σκηνών, που
πέρνουν μέρος οι μεγάλες στάρ.
Έτσι νομίζει πως όταν έρθη ή
σειρά της θα μπορέσει κι' αυτή
να κάμει κάτι.

— Άλλά δεν γίνεται κανένας τό-
σον εύκολα άσθη στο Χόλλυ-
γουντ. Το φτωχό «βραβείο καλ-
λονής» άρχιζει να καταλαβαίνει

να πολύ δημοκρατικοί στους
τρόπους τους και ότι, σκετικώς,
μια μέρα, που ή Καρόλ Λομπάρ
προγεμιάζει με τον φίλον της
Κλάρκ Γκέμπλ, κάλεσαν στο
τραπέζι τους έναν άλλον ήλε-
κτρολόγο. Πώς μέσα στις βί-
λες των άστέρων γίνονται όρ-
γάνωσις γλέντια, που
διαρκούν από το βρά-
δυ ως το πρωί, και
πώς κατά τα γλέντια
αυτά γίνονται τα πιο
άπιστευτα όντια. Μα—

είναι μια γυναίκα, ή Λόαλα
Πήρσον, τα άρθρα της οποίας
δημιουργούν και καταστρέφουν
το Ειρηνικό, ίδιο με το γρα-
φικό στίτι της Κλοντέτ Κολμ-
πέρ, όπου ή γοητευτική στάρ
περνάει τον καιρό της αναπα-
σώσις της.
— Όμως ή έπιτυχία ή έρχεται
πολύ σπάνια ή δεν έρχεται καθό-
λου. Ποτέ! Είναι ή, εξάφρσις,
που δικαιολογεί τον κανόνα. Ο
δὲ κανόν είναι ή: άποτυχία!...

Τότε ύπογράφεται να έγκα-
ταλείψη όλα της τα όνειρα και
να πέσει στο άπειρο πλήθος των
δυστυχισμένων φινικιοφάντ, που
σέρνουν τη δυστυχισμένη τους
υπαρξί εδω κι' εκεί, χωρίς έλπίδα.
χωρίς έλπίδα... Κι' όμως πόσες
ανάμεσα σ' αυτές τους δεν εί-
χαν την ίδια μ' αυτήν έλπίδα...

— Απ' το σημείο αυτό ή πτώσις
είναι γρήγορη. Αφού γίνει πα-
λητριά σιγαρέττων, λουλουδιών
ή ταξί—γκέρι στα στανόγκ, φ-
τάνει στον σημείο να εμφανίζε-
ται μαζί με άλλες, γυμνή, στα
«μπυρέσκ» του Χόλλυγουντ.
Κι' ύστερα πιο χαμηλά ακόμα...

Είνας δεκαοκτώ χιλιάδες φιν-
ικιοφάντ στο Χόλλυγουντ. Μόνον,
όμως, για γίλιους πεντακόσιους
υπαρξί δουλεία. Η μικρή μας
επαγγελματίσσο άπέτυχε και είναι
τώρα καταδικασμένη να περά-
σει τη ζωή της σαν φινικιοφάντ,
μια ζωή γεμάτη στερούσεις, έ-
ξευτελισμούς, άπογοητεύσεις.
Το όνειρο έχει πάει το πιο έλ-
βερό τέλος. Άλλά ή μικρή δεν έ-
χει το θάρρος ν' αφήσει την κα-
ταρμένη αυτή πάλι και να τρέ-
ξει στο στίτι της, στην επαρχία,
που ίσως, ακόμα την περιμένει
μια στοργική άγκαλιά: της μη-
τέρας, του άφορβανιστικού, του
άδελφού... Όχι, δεν θα φύγη.
Δεν μπορεί να φύγη, γιατί το
Χόλλυγουντ έφερε να κρατά και
λα τα όντια τους.

Κι' ύστερ' απ' αυτό, ή εξαθλί-
ωσις, ή τέλεια εξουθένισις του
ανθρώπου. Η πεννα. Μέσα σ' έ-
να φτωχικό δωμάτιο, μαζί με
άλλες, που ή τροφή τους είνε ένα
σάντουιτς στην καντίνα.

— Άλλά κι' αυτό σε λίγο καιρό
δεν θα τύχει καθυμερίνα. Η ά-
νάγκη να ζήσει από την σπρόση
σε επαγγέλματα άτυμωτά, θα
γίνη, ίσως, άντικείμενο εκμεταλ-
λώσεως των κακών ανθρώπων,
ώσπου σε λίγο τέλεια εξαντλη-
μένη, άποπλημμένη από κάθε ή-
θικό όπλο θα βλάσει να δώσει
ένα τέλος σ' αυτή τη θλιβερή Ι-
στορία και θα πέση, σε κάποιο
ποτάμι να πνιγί ή μπροστά στις
ρόδες ενός τρένου να γίνη λυ-
αία...

ΤΑ ΝΕΑ ΦΙΛΜ

«Ο ΠΡΟΤΕΓΡΑΜΜΕΝΟΣ»

Ο Άλαν Μπίκε κατά το σπύ-
ριον έτος 1747 αναπαύτηκε κατά τις
αγγλικής κυριαρχίας στη Σκωτία, έχον-
τας με το μέρος του όλόκληρο τον πλη-
θυσμό της χώρας του. Ύψους κατηγο-
ρήθηκε για τον φόνο ενός δημοσίου
εισπράτορος, που διέταξε κάποιος αλ-
λος, ο Άλαν ή κλημένος και διαρκώς
καταδικωμένος. Ένα έρωτικό ειδύλ-
λιο πλέκει εν τω μεταξύ και στο τέ-
λος ο Άλαν συλλαμβάνεται, διατάζει
και καταδικάζεται στον θά-
νατον. Την τελευταία όμωσ στήλη σώ-
νεται— με το σπύρι της κρεμάλας στο
λαϊκό του— από ένα παιδί, που κάποτε
το έσωσε τον πατέρα. Τα αλμυ-
ρίσις μεγάλη έπιτυχία και ιδιαίτερα
θαυμάσια το παίξιμο της Άλαν Ουί-
λαν—υθς— άνωτα ναυτιοφίλτος...

Στο μεταξύ αυτό άρχιζει να
μοθαίνει όλα τα μουσικά των ά-
στέρων και όλα τα κουστομο-
πία, που γίνονται για τον έναν
και για τον άλλον. Μαθαίνει,
λόγου χάριν, πως μερικά —ό-
χι όλοι— από τους άστέρους είν-

«Η ΓΥΝΑΙΚΑ»

ΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ καθώς πέρανε την καφέ μας μετά το φαγητό, τηλεφώνησε η κυρία Βιλιέ. «Από τις απαντήσεις κατάλαβα ότι είχε συνεννοηθεί με τον άνδρα της και ότι κι εκείνος ήταν σύμφωνος να έρθουν μαζί μου στην Έλβετία. Διευκρίτισα ότι ο Φίλιπ δεν επέμενε και μάλιστα αποφόρμηνε την Βιλιέ. «Αλλά η τελευταία του φράση ήταν: «Ε, λοιπόν θα ευχαριστηθούμε πολύ να σας συναντήσουμε εκεί».

«Εκείνος το τηλέφωνο και κάπως στεναχωρημένος μου είπε: — Είσουν μάρτυς. Έκονα ότι, μπόρεσα.

— Ναί, αλλά ποιά είναι το συμπέρασμα. Θά έρθουν; Θά έρθουν, έ; Πάει γάλασε κι' αυτή η ευχαρίστηση.

— Μά τι ήθελες να κάνω δεν μπορούσα να φανώ και αγενής!

— Όχι, αλλά μπορούσες να βρεις ένα πρόσημο. Πά πής πός θα πήμα άλλο. — Ω, με μόνι υπερβολές, καλά έγινε ότι έγινε. Θά δης πός δεν είναι κακοί άνθρωποι, και θα είσαι ευχαριστημένη πού θά τους έχωμε συντροφιά.

— Τότε άκουσε Φίλιπ. Πήγαινε μόνος μαζί τους. Έμενα δεν με διασκεδάζει πιά αυτό το ταξίδι.

— Μά είσαι τοελλή; Θέλεις να καταλάβουν γιατί δεν ήρθες; Και εξ άλλου εγώ δεν είχα κέφι ν' αφήσω το Παρίσι εσύ το ζήτησες και τώρα με στέλνεις μόνον!

— Όχι δά μόνον... με τους πιδό αγαπητούς σου φίλους!

— Ισοβάλλα με χούραρες αυτή η άστεια σκηνή — μου είπε ο Φίλιπ με πολύ θυμωμένο ύφος. Δεν έκανα και κανένα αμάρτημα. Δεν προσέκαλες εγώ τους Βιλιέ, μόνον την προσεκλήθησαν. Και εξ άλλου μου είναι απολύτως αδιάφοροι. Δεν φλέταρα ποτέ με την Σολάνζ... Φτάνει, φτάνει αυτή η ιστορία — έκανε μεγάλα βήματα επάνω κάτω. — Σε ατσθάνουναι τόσο ζηλότυπη πού δεν τολμά πιά να πιά μιά λέξη, να κάνει μια κίνηση. Δεν είναι πρόπος να περιορίσης έτσι την ζωή!

— Ω! η ζωή περιορίζεται όταν την μοιράζεται κανείς με όλο τον κόσμο!

— Άκουσα τον έαυτό μου να μιλά έτσι και δεν το πίστευα. Ένα πρόσωπο λάτρευα κι' εγώ στη ζωή και κατάφερα να το έρεθίσω τόσο!

— Φτωγή! Ίσαυτέ! μου είπε. Ναί φωνή ίσως και δυστυχισμένη όσο κι' αυτός άλλος.

— Άργισα να βρίσκω πώς είναι καλλίτερα να έχωμε παρέα για να μην πληθύνουν μόνος μου εκείνος. Με τους Βιλιέ θά έιναι κέφι και ίσως λίγο η ευθυμία μου να αντικαταστήσει στην ψυχική της γυναίκας του. Ήμουν όμως λυπημένη.

«Επρόκειτο να φύγουμε μιά μέρα πούν από τους Βιλιέ, αλλά έμενα ένα υπέροχο κι' έτσι πήραμε όλοι το ίδιο τραίνο. Το πούδι ο Φίλιπ έδωσαν χωρίς κανέναν σπατάλη τον βοήκη δροχίο στον διάδρομο να μιλά με την Σολάνζ. Τους κούταξα για μιά στιγμή και μού έκανε έντονα το έντυσιμένο ύφος τους. Πληγισα και είπα: «Ακαθήμερας σας κυρία Βιλιέ». Η Σολάνζ γούσιες. Καθώς η κούταξα διερωτήθηκε: Μιαίει της Όντλ;»

— Όχι, δεν της έμοιαζε. Τά γαρκαριστικά της ήταν λιγνότερο λεπτά, και άγενελλικά. Η Σολάνζ ήταν μιά γυναίκα πού είχε αντιστρέψει τη ζωή και ήξερε να την διευθύνει. Όταν μού γαυιόλασε με κατέκτησε για μιά στιγμή. Κατόπιν ήθελε και ο άνδρας της. Το πρώτο διόνειξ της δού ύψηλα βουνα και ένας καταρράκτης κυλούσε θορυβώδως. Το τοπίο εκείνο μού έφάνετο φανταστικό και θαυβερό.

— Ο Ζάκ Βιλιέ μού μιλούσε πιδ άναστός και έμενα (έπειδή το έλεγε όλος ο κόσμος) ότι ήταν έξυπνος. Έγινε επινύνη στο Μαρόκο και ήταν μεγαλοπρεπείς γενομιστής. Καθώς μού μιλούσε, εγώ ποσοπαθόμια να πασοκλονώ την συζήτηση του Φίλιπ και της Σολάνζ, πού το τρώον την κάλυπτε. «Άκουσα την φωνή της Σολάνζ πού έλεγε: «Λοιπόν, κατά την γνώμη σας τι είναι η γυναικεία;»

— Η φωνή του Φίλιπ: «...κάτι πολύ περίπλοκο... Το ποσόσωπο και το σώμα παίζουν έναν ρόλο... Άλλά κυρία, η φυσική κόπηση... (Μου διέφυγαν λίγες λέξεις και κατόπιν άκουσα την Σολάνζ να λέει): «Και το γυναικείο, η φαντασία, το πνεύμα της ποικιλιότητας... Δεν βόλας;»

— Αυτό είναι — έλεγε ο Φίλιπ — κάτι ανά-

μικτο. Πρέπει μιά γυναίκα να είναι ικανή και για την σοβαρότητα και για το παιχνίδι... Έκείνο πού είναι ανυπόφορο... Άκόμη μιά φορά ο θόρυβος του τραίνου σκέπασε τις λέξεις. Μπροστά μου, τά βουνα ύψωνονται. Θέω μου, θά υποφέρω, λοιπόν έτσι, όκτώ μέρες πού θά περάσωμε εδώ; Ο Ζάκ Βιλιέ διέκοψε την μακρά διήγηση του, λέγοντας:

—... Βλέπετε η επιχείρησις ήταν θαυμασία.

— Άργισε να γελά, κι' εγώ δεν είχα άκούσει άλλο από το «γκρούτ Γκοντέ», — Θαιμασία, επανέλαθε — πια! άλλο

γυνο. Έδειχναν μεγάλη σπορή μεταξύ τους. Έκείνη τον φώναζε Ζακό, Ζακού, Ζακάκι, και τον φιλούσε για το τίποτα. Και όμως λίγες ώρες έφθαναν μαζί τους για να άντληση κανείς πώς δεν ήταν πιά ερωτευμένη και πώς έκείνος προσέβλεπε με άνωτερη υποτακτικότητα όλες τις τρέλλες της γυναίκας του. Γιατί τή ζούσε; Για άλλη γυναίκα; Για τις επιχειρήσεις του; Δεν το μάντευα και εξ άλλου δεν με ενδιέφερε και τόσο να το μαντεύω.

Γιατί το Σαιν-Μόριτζ μένει στην ανά-

μνηση μου, σαν μιά σκηνοθεσία για κωμωδίες του Μυστέ; Τοπείο φανταστικό και μεγαλογολικό μαζί; Βλέπω ακόμη το σταθμό, την άφιξη μας, το κρύο, τα τρανιάχια, τα έλκηθρα, το ξενοδοχείο γύρω μας οι γιονισμένες κορυφές των έλατων. Κατόπιν ελαφικά άνοιγε ο ορίζοντας και άπλωναν στο άπειρο το μέγεθος και κάθε τόσο καλούσε και τον Φίλιπ να συμμεριση τον θαυμασμό της.

— Κούταξε Μαρσενώ, κούταξε πώς διασπάρουν τά δένδρα το γιόνι... Πώς αίσθάνεται κανείς την δύναμη του δάσους αυτού πού δεν λυγίζει στο βάρος... Κι' αυτό... Κούταξε... Τί χρώματα! Πρόσεξε δεν είναι άσπρο το γιόνι είναι λίγο μπλε και ροζέ... Άχ, Μαρσενώ, Μαρσενώ, πόσο μ' άρεσι!

Τίποτα το κακό δεν είχαν τά λόγια αυτά, και μάλιστα για να είμαι ειλικρινής, τά έλεγε και γαρτωμένος, εγώ όμως ένει νευρικόμουν. Διερωτούμην πώς δεν ένευρούσε τον Φίλιπ ο λυρικός της αυτός μονόλογος. «Είμαι ίσως ευχαριστημένη, έλεγε, αλλά αυτή η παιδικότητα στα χρόνια της, ήταν έως τριάντα πέντε έτών, δεν ήταν φυσική... ο λαϊμός της έιναι ήδη γέρινος... δεν μπορεί να είναι ευχαριστημένη σαν παιδί. Γιατί μάς λέει πράγματα πού τά βλέπομε; Καλά λοιπόν το γιόνι είναι ροζέ και μπλέ... κι' ύστερα;

Νομίζω πώς ο Ζάκ Βιλιέ σκεπτόνταν λίγο σαν κι' εμένα γιατί έπεφτογίνιζε τις φράσεις της γυναίκας του μ' ένα κυνικό και βοριεμένο «Ναί».

Δεν το καταλαβαίνω αυτό το άνδρ-

στην άνάνησι σαν ένα φοβερό μαρτύριο. Φεύγοντας ήξερα πώς εγώ δεν ήμουν γυναικίμην και σπορτίβ, αλλά νομίζα πώς θά ήμουν μόνη με τον Φίλιπ και δεν θά φανόνταν η άδεξιότης μου.

Από το πρώτο ανέκδοτο πώς η Σολάνζ έλεγε μιά θεία επιδεξιότητα στα σπορ. Από το πρώτο πού τοις είδα να πατινάζουν μαζί εθνηγμένοι, ενώ έμενα με έφερνε κάποιος δάσκαλος.

Το βράδυ, μετά το φαγητό στο γώλ το ξενοδοχείο, ο Φίλιπ και η Σολάνζ τραβούσαν κοντά τις πολυθρόνες τους και φλυαρούσαν, ενώ εγώ ήμουν υπαγεμένη να άκούω τις οικονομικές θεωρίες του Ζάκ Βιλιέ πού κάποτε μού μιλούσε και για τις ματρίτσες του, όνομάζοντάς τις.

— Θά άκούσεις τις σχέσεις μου με την Σορμπίε την ήθοποιό! Τώρα πιά δεν έχω τίποτα... Κάποτε την άγάπησα πολύ, τώρα όμως πάει, τελείωσε... Τώρα γάμω υπάξει με την κυρία Λατερλ, την γυναικίμην. Άι, είναι μιά περιφημή γυναικίμην, τόσο γλυκιά... Ένας άνδρας, σαν έμένα πού συνεχώς παλεύει, έχει ανάγκη από την σπορή, από την γαλήνη πού δίνουν οι γυναίκες...

Εγώ, άλλο δεν ποσοπαθόμια παρά να πλησιάζω τον Φίλιπ και ν' άνοιξω μιά κοινή συζήτηση. Όταν τά κατάφερα τότε γεννιότανε μόνον αντίθεσι ριζική άνάμεσά στις φιλοσοφικές άντλήσεις της Σολάνζ και τις δικές μου.

Το αλώνιο θέμα της Σολάνζ ήταν η απεριποίησις. Έτσι άνόμαζε κάθε άπροσδόκητο και έσομικό γεγονός. Διεικνέιτο ότι μισόδοε την γαλήνη είτε ήθελαν, είτε σωματική.

— Είμαι εθνηγμένη, πού είμαι γυναικίμην, μού έπτε ένα βράδυ, για μιά γυναίκα έχει περισσότερες πιθανότητες από έναν άνδρα.

— Πώς αυτό, της είπα. Ο άνδρας έχει την χαριέριση του, έχει εύρτοπο πεδίο δράσεως.

— Ο άνδρας έχει μιά κοριέρα, σύμφωνοι, αλλά η γυναίκα μπορεί να ζήσει τις ζωές όλων των άνδρων πού αγαπά. Μ' έναν άξιοματικό ζή τον πόλεμο, ένας ναυτικός της φέρνει τον ώκεανό, ένας διπλωμάτης τις δολοφονίες, ένας συγγραφέας τις γαρές της δημοφιλίας... Μπορεί να ζήσει τις συγκινήσεις δεκάς υπάρξεων, χωρίς τον κόπο να τις ζή καθημερινά.

— Μά τι φρίκη, της είπα, αυτό προϋποθέτει να αγαπά κανείς δεκά άνδρες διαφορετικούς.

— Ναί, και να είναι και οι δέκα έξυπνοι και διαφορετικοί ο ένας από τον άλλον.

— Το ίδιο μπορούσε να πη κανείς και για τους άνδρες, είπε ο Φίλιπ.

Θυμάμαι μιά μέρα πούν έντύπισι μού έκανε ο τόνος πού έπρόφερε μιά λέξη. Μιλούσε για την γαρά πού αίσθάνεται κανείς να ξεφεύγει από την ζωή τον πολιτισμένο, και εγώ της είπα:

— Μά γιατί να ξεφεύγει κανείς όταν είναι ευτυχής;

— Γιατί η ευτυχία δεν μένει στατική ποτέ. Ευτυχία θά πη κίνηση, άνηγυρία.

— Πολύ σωστά, είπε ο Βιλιέ. Και ο Φίλιπ για να της γίνη άρεστός ξανάργισε το ρέμα της «υγής».

— Ναί, ναί, έπτε, να φεύγει κανείς συνεχώς, να μην μένει σε τίποτα, τι άωραό πράμα!

— Έοεις; τοις έπτε η Σολάνζ... Κι' εγώ πίστευα πώς θά είσοε ο τελευταίος πού θά το πύγατο!

Αυτό με προσέβαλε για λογαριασμό του.

Μόλις ο Φίλιπ φανόνταν λίγο καλός και τρυφερός μαζί μου και μού έλεγε κανένα γλυκό λόγο, η Σολάνζ τον άργιζε στην ειρωνία. Συνειθέστατα ο Φίλιπ και η Σολάνζ έμοιαζαν σαν ζευγάρι άρραβωνισμένων. Κάθε πού η Σολάνζ κατέβαινε με ένα νέο κοστούμι άνοιχτο χρώματος, και κάθε μέρα ο Φίλιπ, μουρμυρίζε: «Θέω μου, τι γούστο πού έχεις!»

Πρός το τέλος της διαμονής μας είχαν γίνει πολύ οικείοι. Την βοήθησε να βάλει το παλτό της και η κίνηση του ήταν σαν γάδι. Έκείνο πού με πείραζε ήταν ο τόνος, ο τρυφερός της ύμ-

νος μου, σαν μιά σκηνοθεσία για κωμωδίες του Μυστέ; Τοπείο φανταστικό και μεγαλογολικό μαζί; Βλέπω ακόμη το σταθμό, την άφιξη μας, το κρύο, τα τρανιάχια, τα έλκηθρα, το ξενοδοχείο γύρω μας οι γιονισμένες κορυφές των έλατων. Κατόπιν ελαφικά άνοιγε ο ορίζοντας και άπλωναν στο άπειρο το μέγεθος και κάθε τόσο καλούσε και τον Φίλιπ να συμμεριση τον θαυμασμό της.

— Κούταξε Μαρσενώ, κούταξε πώς διασπάρουν τά δένδρα το γιόνι... Πώς αίσθάνεται κανείς την δύναμη του δάσους αυτού πού δεν λυγίζει στο βάρος... Κι' αυτό... Κούταξε... Τί χρώματα! Πρόσεξε δεν είναι άσπρο το γιόνι είναι λίγο μπλε και ροζέ... Άχ, Μαρσενώ, Μαρσενώ, πόσο μ' άρεσι!

Τίποτα το κακό δεν είχαν τά λόγια αυτά, και μάλιστα για να είμαι ειλικρινής, τά έλεγε και γαρτωμένος, εγώ όμως ένει νευρικόμουν. Διερωτούμην πώς δεν ένευρούσε τον Φίλιπ ο λυρικός της αυτός μονόλογος. «Είμαι ίσως ευχαριστημένη, έλεγε, αλλά αυτή η παιδικότητα στα χρόνια της, ήταν έως τριάντα πέντε έτών, δεν ήταν φυσική... ο λαϊμός της έιναι ήδη γέρινος... δεν μπορεί να είναι ευχαριστημένη σαν παιδί. Γιατί μάς λέει πράγματα πού τά βλέπομε; Καλά λοιπόν το γιόνι είναι ροζέ και μπλέ... κι' ύστερα;

Νομίζω πώς ο Ζάκ Βιλιέ σκεπτόνταν λίγο σαν κι' εμένα γιατί έπεφτογίνιζε τις φράσεις της γυναίκας του μ' ένα κυνικό και βοριεμένο «Ναί».

Δεν το καταλαβαίνω αυτό το άνδρ-

στην άνάνησι σαν ένα φοβερό μαρτύριο. Φεύγοντας ήξερα πώς εγώ δεν ήμουν γυναικίμην και σπορτίβ, αλλά νομίζα πώς θά ήμουν μόνη με τον Φίλιπ και δεν θά φανόνταν η άδεξιότης μου.

Από το πρώτο ανέκδοτο πώς η Σολάνζ έλεγε μιά θεία επιδεξιότητα στα σπορ. Από το πρώτο πού τοις είδα να πατινάζουν μαζί εθνηγμένοι, ενώ έμενα με έφερνε κάποιος δάσκαλος.

Το βράδυ, μετά το φαγητό στο γώλ το ξενοδοχείο, ο Φίλιπ και η Σολάνζ τραβούσαν κοντά τις πολυθρόνες τους και φλυαρούσαν, ενώ εγώ ήμουν υπαγεμένη να άκούω τις οικονομικές θεωρίες του Ζάκ Βιλιέ πού κάποτε μού μιλούσε και για τις ματρίτσες του, όνομάζοντάς τις.

— Θά άκούσεις τις σχέσεις μου με την Σορμπίε την ήθοποιό! Τώρα πιά δεν έχω τίποτα... Κάποτε την άγάπησα πολύ, τώρα όμως πάει, τελείωσε... Τώρα γάμω υπάξει με την κυρία Λατερλ, την γυναικίμην. Άι, είναι μιά περιφημή γυναικίμην, τόσο γλυκιά... Ένας άνδρας, σαν έμένα πού συνεχώς παλεύει, έχει ανάγκη από την σπορή, από την γαλήνη πού δίνουν οι γυναίκες...

Εγώ, άλλο δεν ποσοπαθόμια παρά να πλησιάζω τον Φίλιπ και ν' άνοιξω μιά κοινή συζήτηση. Όταν τά κατάφερα τότε γεννιότανε μόνον αντίθεσι ριζική άνάμεσά στις φιλοσοφικές άντλήσεις της Σολάνζ και τις δικές μου.

Το αλώνιο θέμα της Σολάνζ ήταν η απεριποίησις. Έτσι άνόμαζε κάθε άπροσδόκητο και έσομικό γεγονός. Διεικνέιτο ότι μισόδοε την γαλήνη είτε ήθελαν, είτε σωματική.

— Είμαι εθνηγμένη, πού είμαι γυναικίμην, μού έπτε ένα βράδυ, για μιά γυναίκα έχει περισσότερες πιθανότητες από έναν άνδρα.

— Πώς αυτό, της είπα. Ο άνδρας έχει την χαριέριση του, έχει εύρτοπο πεδίο δράσεως.

— Ο άνδρας έχει μιά κοριέρα, σύμφωνοι, αλλά η γυναίκα μπορεί να ζήσει τις ζωές όλων των άνδρων πού αγαπά. Μ' έναν άξιοματικό ζή τον πόλεμο, ένας ναυτικός της φέρνει τον ώκεανό, ένας διπλωμάτης τις δολοφονίες, ένας συγγραφέας τις γαρές της δημοφιλίας... Μπορεί να ζήσει τις συγκινήσεις δεκάς υπάρξεων, χωρίς τον κόπο να τις ζή καθημερινά.

— Μά τι φρίκη, της είπα, αυτό προϋποθέτει να αγαπά κανείς δεκά άνδρες διαφορετικούς.

— Ναί, και να είναι και οι δέκα έξυπνοι και διαφορετικοί ο ένας από τον άλλον.

— Το ίδιο μπορούσε να πη κανείς και για τους άνδρες, είπε ο Φίλιπ.

Θυμάμαι μιά μέρα πούν έντύπισι μού έκανε ο τόνος πού έπρόφερε μιά λέξη. Μιλούσε για την γαρά πού αίσθάνεται κανείς να ξεφεύγει από την ζωή τον πολιτισμένο, και εγώ της είπα:

— Μά γιατί να ξεφεύγει κανείς όταν είναι ευτυχής;

— Γιατί η ευτυχία δεν μένει στατική ποτέ. Ευτυχία θά πη κίνηση, άνηγυρία.

— Πολύ σωστά, είπε ο Βιλιέ. Και ο Φίλιπ για να της γίνη άρεστός ξανάργισε το ρέμα της «υγής».

— Ναί, ναί, έπτε, να φεύγει κανείς συνεχώς, να μην μένει σε τίποτα, τι άωραό πράμα!

— Έοεις; τοις έπτε η Σολάνζ... Κι' εγώ πίστευα πώς θά είσοε ο τελευταίος πού θά το πύγατο!

Αυτό με προσέβαλε για λογαριασμό του.

Μόλις ο Φίλιπ φανόνταν λίγο καλός και τρυφερός μαζί μου και μού έλεγε κανένα γλυκό λόγο, η Σολάνζ τον άργιζε στην ειρωνία. Συνειθέστατα ο Φίλιπ και η Σολάνζ έμοιαζαν σαν ζευγάρι άρραβωνισμένων. Κάθε πού η Σολάνζ κατέβαινε με ένα νέο κοστούμι άνοιχτο χρώματος, και κάθε μέρα ο Φίλιπ, μουρμυρίζε: «Θέω μου, τι γούστο πού έχεις!»

Πρός το τέλος της διαμονής μας είχαν γίνει πολύ οικείοι. Την βοήθησε να βάλει το παλτό της και η κίνηση του ήταν σαν γάδι. Έκείνο πού με πείραζε ήταν ο τόνος, ο τρυφερός της ύμ-

λίας των. Έκείνη εξ άλλου ήξερε πώς το άρεσει και έπαίξε με την δύναμή της.

Μιά μέρα γυρίζοντας στο δωμάτιό μας τόν ρώτησα με πικρία:

— Άσπε Φίλιπ, την άγαπάς;

— Ποιά, αγάπη μου;

— Μά, την Σολάνζ, φυσικά.

— Θέω μου... όχι.

— Καί όμως έχεις το ύφος.

— Εγώ; — έλεγε ο Φίλιπος κατά βάθος ένθυσιασμένος.—Τί ύφος έχω;

Του έξηγούσα τις έντυπώσεις μου και με άκουε υπομονετικά. Είπα παρατηρήσει πώς όταν έπρόκειτο για την Σολάνζ, ο Φίλιπος ένδιαφέρετο πολύ για τις κουβέντες μου.

— Περιέργο ζευγάρι, αυτοί οι άνθρωποι, ως τόσο!... Έκείνος μού έξήγησε πώς περνά έξη μήνες στο Μαρόκο και πώς η γυναίκα του δεν πηγαίνει παρά τρεις μήνες κι' αυτό κάθε δύο χρόνια!

— Άσπε μένει μήνες όλόκληρος μοναχά στο Παρίσι.

Εγώ και στην Ίνδοκίνα να ζούσε, θά σε άκολουθούσα παντού σαν σκυλάκι... Θά σε έπληττα εξ άλλου, δεν είν' έτσι! Κατά βάθος έκείνη έχει δικαίο.

— Δηλαδή διάλεξε την καλύτερη μέθοδο για να μην τον κουράζει.

— Μου δίνεις μάθημα;

— Θεέ μου, τι εύαίσθητη πού είσαι. Δεν δίνα μάθημα, κάνω μια διαπίστωση: Ο Βιλιέ λατρεύει την γυναίκα του...

— Εκείνη στο έπτε.

— Την θαυμάζει, αν όχι τίποστ' άλλο.

— Και δεν προσέγει την διαγωγή της;

— Γιατί θες να την προσέγει; Δεν είναι καμιά ελαφρή γυναίκα.

— Άχ, Φίλιπτε, δεν σε άνοηγορίζω πλέον... Την γνωρίζω λίγες μέρες, και άκούσα να μνημονεύονται τρεις έραστές της.

Για όλες τις γυναίκες τά ίδια λένε. Αισθανόμην ταπεινά αίσθημα. Και έπειδή και βάθος δεν ήμουν κακιά προσπαθούσα να συνέγραμην και να δείγνομαι ευγενική με την Σολάνζ.

— Άι, είναι μιά περιφημή γυναικίμην, τόσο γλυκιά... Ένας άνδρας, σαν έμένα πού συνεχώς παλεύει, έχει ανάγκη από την σπορή, από την γαλήνη πού δίνουν οι γυναίκες...

Εγώ, άλλο δεν ποσοπαθόμια παρά να πλησιάζω τον Φίλιπ και ν' άνοιξω μιά κοινή συζήτηση. Όταν τά κατάφερα τότε γεννιότανε μόνον αντίθεσι ριζική άνάμεσά στις φιλοσοφικές άντλήσεις της Σολάνζ και τις δικές μου.

Το αλώνιο θέμα της Σολάνζ ήταν η απεριποίησις. Έτσι άνόμαζε κάθε άπροσδόκητο και έσομικό γεγονός. Διεικνέιτο ότι μισόδοε την γαλήνη είτε ήθελαν, είτε σωματική.

— Είμαι εθνηγμένη, πού είμαι γυναικίμην, μού έπτε ένα βράδυ, για μιά γυναίκα έχει περισσότερες πιθανότητες από έναν άνδρα.

— Πώς αυτό, της είπα. Ο άνδρας έχει την χαριέριση του, έχει εύρτοπο πεδίο δράσεως.

— Ο άνδρας έχει μιά κοριέρα, σύμφωνοι, αλλά η γυναίκα μπορεί να ζήσει τις ζωές όλων των άνδρων πού αγαπά. Μ' έναν άξιοματικό ζή τον πόλεμο, ένας ναυτικός της φέρνει τον ώκεανό, ένας διπλωμάτης τις δολοφονίες, ένας συγγραφέας τις γαρές της δημοφιλίας... Μπορεί να ζήσει τις συγκινήσεις δεκάς υπάρξεων, χωρίς τον κόπο να τις ζή καθημερινά.

— Μά τι φρίκη, της είπα, αυτό προϋποθέτει να αγαπά κανείς δεκά άνδρες διαφορετικούς.

— Ναί, και να είναι και οι δέκα έξυπνοι και διαφορετικοί ο ένας από τον άλλον.

— Το ίδιο μπορούσε να πη κανείς και για τους άνδρες, είπε ο Φίλιπ.

Θυμάμαι μιά μέρα πούν έντύπισι μού έκανε ο τόνος πού έπρόφερε μιά λέξη. Μιλούσε για την γαρά πού αίσθάνεται κανείς να ξεφεύγει από την ζωή τον πολιτισμένο, και εγώ της είπα:

— Μά γιατί να ξεφεύγει κανείς όταν είναι ευτυχής;

— Γιατί η ευτυχία δεν μένει στατική ποτέ. Ευτυχία θά πη κίνηση, άνηγυρία.

— Πολύ σωστά, είπε ο Βιλιέ. Και ο Φίλιπ για να της γίνη άρεστός ξανάργισε το ρέμα της «υγής».

— Ναί, ναί, έπτε, να φεύγει κανείς συνεχώς, να μην μένει σε τίποτα, τι άωραό πράμα!

— Έοεις; τοις έπτε η Σολάνζ... Κι' εγώ πίστευα πώς θά είσοε ο τελευταίος πού θά το πύγατο!

Αυτό με προσέβαλε για λογαριασμό του.

Μόλις ο Φίλιπ φανόνταν λίγο καλός και τρυφερός μαζί μου και μού έλεγε κανένα γλυκό λόγο, η Σολάνζ τον άργιζε στην ειρωνία. Συνειθέστατα ο Φίλιπ και η Σολάνζ έμοιαζαν σαν ζευγάρι άρραβωνισμένων. Κάθε πού η Σολάνζ κατέβαινε με ένα νέο κοστούμι άνοιχτο χρώματος, και κάθε μέρα ο Φίλιπ, μουρμυρίζε: «Θέω μου, τι γούστο πού έχεις!»

Πρός το τέλος της διαμονής μας είχαν γίνει πολύ οικείοι. Την βοήθησε να βάλει το παλτό της και η κίνηση του ήταν σαν γάδι. Έκείνο πού με πείραζε ήταν ο τόνος, ο τρυφερός της ύμ-

νος μου, σαν μιά σκηνοθεσία για κωμωδίες του Μυστέ; Τοπείο φανταστικό και μεγαλογολικό μαζί; Βλέπω ακόμη το σταθμό, την άφιξη μας, το κρύο, τα τρανιάχια, τα έλκηθρα, το ξενοδοχείο γύρω μας οι γιονισμένες κορυφές των έλατων. Κατόπιν ελαφικά άνοιγε ο ορίζοντας και άπλωναν στο άπειρο το μέγεθος και κάθε τόσο καλούσε και τον Φίλιπ να συμμεριση τον θαυμασμό της.

— Κούταξε Μαρσενώ, κούταξε πώς διασπάρουν τά δένδρα το γιόνι... Πώς αίσθάνεται κανείς την δύναμη του δάσους αυτού πού δεν λυγίζει στο βάρος... Κι' αυτό... Κούταξε... Τί χρώματα! Πρόσεξε δεν είναι άσπρο το γιόνι είναι λίγο μπλε και ροζέ... Άχ, Μαρσενώ, Μαρσενώ, πόσο μ' άρεσι!

Τίποτα το κακό δεν είχαν τά λόγια αυτά, και μάλιστα για να είμαι ειλικρινής, τά έλεγε και γαρτωμένος, εγώ όμως ένει νευρικόμουν. Διερωτούμην πώς δεν ένευρούσε τον Φίλιπ ο λυρικός της αυτός μονόλογος. «Είμαι ίσως ευχαριστημένη, έλεγε, αλλά αυτή η παιδικότητα στα χρόνια της, ήταν έως τριάντα πέντε έτών, δεν ήταν φυσική... ο λαϊμός της έιναι ήδη γέρινος... δεν μπορεί να είναι ευχαριστημένη σαν παιδί. Γιατί μάς λέει πράγματα πού τά βλέπομε; Καλά λοιπόν το γιόνι είναι ροζέ και μπλέ... κι' ύστερα;

Νομίζω πώς ο Ζάκ Βιλιέ σκεπτόνταν λίγο σαν κι' εμένα γιατί έπεφτογίνιζε τις φράσεις της γυναίκας του μ' ένα κυνικό και βοριεμένο «Ναί».

Δεν το καταλαβαίνω αυτό το άνδρ-

έλεγα τίποτε κακό γι' αυτήν. Περιορίζουν ν' άκούω τι έλεγαν οι άλλες. Την θεωρούσαν κοκέττα και πολύ επικίνδυνη γυναίκα. Ένα βράδυ κάποιος γνωστός μου έπτε βλέποντας σε μιά γωνία τον άνδρα της: «Ακόμη δεν έφυγε ο Ζάκ; Νομίζα ότι η Σ

